Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 20 (735)

19 – 23 травня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@ukr.net

Підписний індекс – 22242

На варті неба України!

“За мною – десятки підлеглих, яких я не мав права зрадити...”

5 стор.

“...Пусть знает враг, что каждый авиатор врагу достойный сможет дать ответ...”

8-9 стор.

Модернізований Мі-24П від “Авіакону”

Держпідприємство “Конотопський авіаремонтний завод “Авіакон”, представило нову модифікацію ударного вертольота Мі-24П. Основною відмінністю від колишньої версії стала наявність нового обладнання та систем управління.

Модернізація вертольота вогневої підтримки армійської авіації Мі-24 проводилось спільно з французькою компанією Sagem DS.

Як уточнили в компанії, українська частина модернізації включає в себе оснащення вертольота вітчизняними: цифровим прицілом НПК “Арсенал”, обладнанням для нічного застосування, лазерною системою цілевказівки, новими двигунами ТВ3-117ВМА-СБМ1В, УКХ-радіостанцією, станцією оптико-електронного придушення “Адрос” КТ-01АВЕ, новою ракетою “Бар'єр-В” розробки ДКБ “Луч”.

У список встановленого обладнання виробництва французької компанії входять бортовий комп'ютер, багатофункціональні дисплеї, оптико-електронна станція на гіростабілізованій платформі типу “кулька”, інерційно-супутникова навігаційна система, генератор цифрової карти.

– Наявність сучасного обладнання наближає модернізовані Мі-24 до стандартів НАТО: окремі блоки французького обладнання вже успішно встановлюються на західні зразки: вертольоти Cougar і NH90, – відзначили в компанії.

Загалом, програма здійснюється в кооперації 12 українських підприємств, французької Sagem, а також польської PCO SA, з якою раніше підписали контракт. За цим контрактом польська сторона постачатиме для вертольотів “Мі”, модернізованих на українському підприємстві, прилади нічного бачення та авіаційні шоломи.

За словами директора дивізіону авіабудування та авіаремонту ДК “Укроборонпром” Геннадія Януля, йдеться про постачання авіаційних шоломів THL-5NV і приладів нічного бачення PNL 3 “Bielik” виробництва компанії PCO SA, які можуть використовуватися екіпажами вертольотів Мі-8 і Мі-24.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

ОФІЦІЙНА ПОЗИЦІЯ

“Миротворчого мандата наші сусіди не отримували, тому ми будемо з ними поводитися як з агресором”

– Якщо частини російської армії під миротворчим прапором входитимуть на нашу територію, ми чинитимемо з ними так, як чинять з агресором. Миротворчого мандата наші сусіди не мають. Наша армія також не отримувала команди від Головнокомандувача або Верховної Ради про те, що миротворці входитимуть на територію України. Тому перед армією стоять конкретні завдання, – наголосив виконуючий обов’язки Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль 18 травня у прямому ефірі інформаційно-аналітичної програми “События недели” на каналі “Україна”.

Він пояснив ситуацію з частковою мобілізацією, яку на даний момент проведено у Збройних Силах України.

– Усі з’єднання і частини повністю мобілізовані, проведені бойові тренування із взаємодії, і вони повністю готові до виконання завдань за призначенням. Крім того, частина бойових сил бере участь в антитерористичній операції на території Донецької і Луганської областей. Відносно мобілізованих резервістів, які через законні причини вимушені залишити армію (у кого третя дитина народилася і таке інше), прийнято рішення звільнити їх від служби. На їх місце ми добираємо добровольців з числа тих, хто знаходиться в лавах Збройних Сил України, – повідомив виконуючий обов’язки Міністра оборони України.

Він підкреслив, що ті резервісти, які прийшли в Збройні Сили України, – справжні знавці своєї справи, патріоти нашої країни і фахівці, здатні виконувати завдання за призначенням.

За словами генерал-полковника Михайла Коваля, частина громадян України призиватиметься як солдати строкової служби.

– Ситуація полягає в тому, що не всі військовослужбовці з’єднань і частин можуть виконати умови контракту. Тому в ці частини ми братимемо військовослужбовців 20-24 років, які надалі підписуватимуть контракт, – пояснив він.

Генерал-полковник Михайло Коваль розповів, що було прийнято рішення про присвоєння статусу учасника бойових дій тим військовим, хто брав участь в антитерористичній операції:

– Ми повинні виконати соціальну справедливість, тобто, щоб у цю категорію військовослужбовців в жодному разі не потрапили ті люди, які знаходяться в глибокому тилу і не мають відношення до АТО. Це повинно бути виконано чітко, прозоро, і ми повинні дати цей статус тільки тим людям, які насправді його заслужили. І це буде зроблено, – наголосив виконуючий обов’язки Міністра оборони України.

НА КОНТРОЛІ МІНОБОРОНИ

З’являться Регіональні громадські приймальні Міноборони

Виконуючий обов’язки Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль прийняв рішення про збільшення кількості Регіональних громадських приймалень Міністра оборони України. Додаткові установи функціонуватимуть з 14 червня у містах Вінниця, Дніпропетровськ, Луганськ, Одеса, Рівне, Херсон.

Основною метою діяльності Регіональних громадських приймалень є сприяння реалізації конституційних прав, свобод та інтересів, за зверненнями громадян, Міністерством оборони України в системі центральних та інших органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, а також забезпечення їх соціально-правового захисту відповідно до вимог чинного законодавства.

Основними завданнями Регіональних громадських приймалень є надання допомоги військовослужбовцям, членам їх сімей, військовим пенсіонерам, іншим громадянам за місцем проходження служби або роботи, сприяння у практичному вирішенні гострих соціальних проблем особистого та колективного характеру з питань військової служби, житлового, фінансового, медичного, пенсійного забезпечення, кадрових питань, оперативного інформування щодо рішень Уряду України та керівництва Міністерства оборони України, стану діяльності Збройних Сил України тощо.

З метою реалізації рішення Міністра оборони України органам військового управління, обласним військовим комісарам міст Вінниця, Дніпропетровськ, Луганськ, Одеса, Рівне, Херсон доручено, відповідно до наданих повноважень, організувати та забезпечити до 14 червня роботу на базі (фондах) зазначених обласних військових комісаріатів Регіональних громадських приймалень Міністра оборони України.

КРУГЛИЙ СТІЛ

Як протидіяти антиукраїнській інформаційній війні

“Інформаційна війна проти України ставить за мету руйнацію толерантності у суспільстві та створення комплексу меншовартості”. Таку думку висловив голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі Василь Костицький під час круглого столу на тему: “Морально-етичні засади протидії антиукраїнській інформаційній війні”.

Участь у заході взяли представники Міноборони, СБУ, МВС, РНБО, політичні і державні діячі, представники громадських організацій, вчені та науковці. Під час круглого столу було обговорено стан внутрішнього і міжнародного законодавчо-правового забезпечення та ефективність систем забезпечення інформаційної безпеки, морально-етичні проблеми інформаційної війни.

– Основою антиукраїнської інформаційної війни стали спроби руйнування інститутів Українського відродження та толерантності у суспільстві, поширення національної та релігійної ворожнечі, – зазначив Василь Костицький.

Учасники круглого столу наголосили, що в останні місяці ця інформаційна війна набула нового змісту, специфікою якого є посягання на територіальну цілісність і недоторканість України, насильницька пропаганда зміни конституційного ладу та устрою нашої держави.

У цьому контексті питання інформаційної безпеки України як складової національної безпеки є актуальним та недостатньо розробленим.

Серед основних проблем в інформаційній політиці було відзначено нескоординованість державних інституцій, які за неї відповідають. Зважаючи на це, учасники заходу підкреслили необхідність координації відповідних інституцій та створення чіткої системи, покликаної формувати єдиний державницький контент і ретранслювати його на суспільство.

За підсумками круглого столу було прийнято відповідну резолюцію.

МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Медики рятують життя пораненим військовим під час АТО

Директор Військово-медичного департаменту Міноборони України полковник медичної служби Віталій Андронатій під час брифінгу розповів журналістам про особливості роботи військових медиків в районі проведення АТО.

Сепаратисти на Сході України грубо порушують норми міжнародного гуманітарного права

“В усіх військових конфліктах медики є особами недоторканними, адже вони виконують свій професійний обов’язок – рятують життя і здоров’я людей. На жаль, в ході антитерористичної операції на Сході України відомі непоодинокі випадки нехтування озброєними бойовиками цих правил. Під час обстрілів сил АТО часто страждають медичні працівники, в першу чергу ті, хто намагається надати допомогу пораненому, винести його з поля бою”.

Про це повідомив директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України полковник медичної служби Віталій Андронатій.

Він підкреслив, що за порушення затверджених на міжнародному рівні правил і законів ведення війни (так званих женевських конвенцій), відверте невмотивоване насильство над медиками на полі бою передбачена кримінальна відповідальність за нормами не тільки національного, а й міжнародного законодавства.

– На жаль, під час боротьби з озброєними терористами на сході України міжнародні зобов’язання, договори і меморандуми не виконуються. Сепаратисти ведуть обстріл позначеної червоним хрестом авіаційної техніки, розстрілюють машини швидкої допомоги, викрадають поранених, – зазначив Віталій Андронатій.

Він повідомив, що нещодавно в рамках виконання завдань АТО під час евакуації поранених був обстріляний медичний вертоліт Мі-8. При цьому зазнали поранень військовий лікар і фельдшер.

“Ми вдячні всім, хто надає благодійну допомогу медичним підрозділам Збройних Сил України”

– Військово-медична галузь забезпечується з різних джерел. У тому числі хотілося б подякувати народу України, різним громадським, волонтерським та міжнародним організаціям за благодійну допомогу, яку вони надають, – зазначив директор Військово-медичного департаменту Міноборони.

Надана допомога використовується ефективно. З цією метою військові медики координують свою роботу з благодійниками. Зокрема, відчутну допомогу в доставці медикаментів у райони на сході України надають волонтери “Автомайдану”, які там знаходяться. Налагоджена активна співпраця з Державною службою України з лікарських засобів, яка доставляє ліки безпосередньо в райони виконання завдань, Всесвітньою організацією охорони здоров’я та окремими країнами, куди передали заявки на забезпечення необхідним медичним обладнанням, мобільними госпіталями. Тож суттєвих проблем із забезпеченням військових медиків ліками та іншими матеріальними засобами немає.

– Загальна забезпеченість медичної служби ЗС України становить 71 %, а забезпеченість саме східного регіону, зокрема Військово-медичного клінічного центру Північного регіону у Харкові, становить 95 %, – зауважив Віталій Андронатій. – Ми ефективно використовуємо кошти, сплановані в бюджеті Міністерства оборони України, вони йдуть на забезпечення в першу чергу тих, хто цього потребує.

За його словами, з метою вирішення проблеми із забезпеченням медичних підрозділів санітарним транспортом, декілька реанімобілів із західних областей України було перекинуто на схід.

– Головне – встигнути вивести пораненого з-під обстрілу і якнайшвидше доставити до лікувального закладу для надання фахової допомоги. Досягнуто домовленості з МОЗ щодо доправлення поранених до найближчих цивільних лікувальних закладів, де створені медичні групи надають допомогу військовим з подальшою евакуацією до військових медичних центрів, – розповів офіцер.

“Усі поранені, які потрапили на лікування до військових лікарів із травмами та пораненнями, залишилися живими”

– Враховуючи те, що в зоні бойових дій встановлено блокпости, які не пропускають санітарні автомобілі, евакуація поранених здійснюється виключно гелікоптерами. При цьому жоден поранений не залишається в районі ведення бойових дій, – зазначив полковник медичної служби Віталій Андронатій.

Поранених доставляють до військових лікувальних закладів, найближчим з яких є Військово-медичний клінічний центр Північного регіону у Харкові. На цей госпіталь припадає велике навантаження. Від часу початку антитерористичної операції до нього вже потрапив 61 військовослужбовець, з яких 25 – представники ЗС України. Найважчі поранені за допомогою реанімаційно-операційного літака Повітряних Сил ЗС України Ан-26 “Віта” доставляються до лікувальних установ Міноборони у Києві та Вінниці.

У Військово-медичному клінічному центрі Північного регіону працюють висококваліфіковані військові лікарі, серед яких чимало мають бойовий досвід, брали участь у миротворчих операціях. Сьогодні особовий склад госпіталю підсилено провідними лікарями і фахівцями військової медицини “Головного військового клінічного госпіталя”. Військові медики забезпечені усім необхідним для проведення якісного лікування.

– Працюємо цілодобово. Всі наші зусилля спрямовані на врятування життя кожної людини і кожного військовослужбовця Збройних Сил України. “Усі поранені, які потрапили на лікування до військових лікарів із травмами та пораненнями, залишилися живими” , – підкреслив полковник медичної служби Віталій Андронатій.

ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНИЙ ДІАЛОГ

Меморандум взаємопорозуміння і миру ухвалено

Верховна Рада ухвалила "Меморандум миру й злагоди" – за відповідний проект постанови проголосували 252 депутати. Жодного голосу за документ не дали представники фракцій "Свободи" та Компартії.

За дане рішення проголосували 252 народних депутати із 319, зареєстрованих у сесійній залі.

Меморандумом передбачено "гарантування статусу російської мови та мов національних меншин у місцях їхнього компактного проживання", децентралізацію влади та розробку правоохоронцями плану щодо безпеки громадян.

Зазначається також, що ВР забезпечить невідкладне проведення конституційної реформи, в основу якої буде покладена децентралізація державної влади.

Передбачається закріплення статусу України як парламентсько-президентської республіки.

Крім того, у меморандумі зазначається, що в Україні має бути проведена широкомасштабна судова реформа, а також реформа правоохоронних органів та прокуратури.

Як зазначив голова ВР Олександр Турчинов, після перемовин щодо пункту меморандуму про мовне питання цей пункт було викладено таким чином: "Поруч із конституційним статусом української мови як державної, Верховна Рада забезпечує гарантування статусу російської мови. Держава також гарантуватиме підтримку мов національних меншин у місцях їх компактного проживання".

Крім того, у меморандумі наголошується, що ВР має ухвалити закон про місцевий референдум.

Також Олександр Турчинов додав, що ВР зобов'язується прийняти закон щодо недопущення кримінального переслідування громадян за участь у масових акціях за умови звільнення ними захоплених будівель, інших громадських місць та добровільного складання зброї. Водночас винятком є особи, які вчинили тяжкі та особливо тяжкі злочини проти життя та здоров'я людей.

Служба інформації "Крила України".

УКАЗОМ ПРЕЗИДЕНТА

Керівникам оборонних відомств дозволено присвоювати військові звання

Керівникам оборонних відомств дозволено присвоювати військовослужбовцям – учасникам АТО чергові військові звання до полковника (капітана 1 рангу) включно.

Відповідний Указ № 480/2014 "Про заохочення військовослужбовців – учасників антитерористичної операції" 19 травня підписав виконуючий обов'язки Президента України, Голова Верховної Ради України Олександр Турчинов.

Згідно з документом, з метою заохочення військовослужбовців, які залучаються до проведення антитерористичної операції, та відповідно до пункту 17 частини першої статті 106, статті 112 Конституції України Міністерству оборони України, Головному управлінню Національної гвардії України, Службі безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Управлінню державної охорони України під час проведення АТО дозволено присвоювати в порядку заохочення військовослужбовцям – учасникам антитерористичної операції чергові військові звання до полковника (капітана 1 рангу) включно, незалежно від займаної посади та строків вислуги у відповідному званні.

Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Служба інформації "Крила України".

ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА

Задіяні до АТО військові теж проголосують

Верховна Рада України ухвалила Закон № 4905 "Про внесення змін до Закону України "Про вибори Президента України" щодо забезпечення належної організації та проведення голосування.

Документом внесено такі зміни до Закону "Про вибори Президента України":

4) розділ XIII "Прикінцеві положення" доповнено пунктом 3-1 такого змісту:

"3-1. Виборці з числа військовослужбовців та осіб начальницького чи рядового складу, які виконують завдання за призначенням у місцях тимчасового перебування їх підрозділів на території Донецької та Луганської областей, включаються на позачергових виборах Президента України 2014 року до уточнених списків виборців на звичайних виборчих дільницях у день голосування за поданням командирів відповідних підрозділів у встановленому Центральною виборчою комісією порядку.

Для виборців, включених до уточненого списку виборців, відповідно до абзацу першого цього пункту, документом, що підтверджує громадянство України та є підставою для отримання виборчого бюлетеня і може бути використаний на звичайній виборчій дільниці, є паспорт громадянина України, службове посвідчення або військовий квиток".

Верховна Рада України ухвалила Закон

"Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення оборонно-мобілізаційних питань під час проведення мобілізації"

Законодавчим актом удосконалено систему мобілізації, проведення у стислі терміни заходів часткової мобілізації в країні, підвищення обороноздатності Збройних Сил України, інших військових формувань.

Законом встановлено, що "на час особливого періоду дія будь-яких прийнятих до настання цього періоду нормативно-правових актів, які передбачають скорочення чисельності, обмеження комплектування або фінансування Збройних Сил України, інших військових формувань чи правоохоронних органів спеціального призначення, зупиняється".

Документ має положення щодо:

створення умов для здійснення комплектування Збройних Сил України, інших військових формувань особовим складом та технікою під час мобілізації;

забезпечено переважне право військовослужбовців, які були призвані під час мобілізації, на залишення на військовій службі;

громадян України, які призвані під час мобілізації, звільнено від штрафних санкцій за фінансовими зобов'язаннями;

забезпечено права військовозобов'язаних-студентів, які були призвані під час мобілізації, на продовження навчання після демобілізації;

підвищено мотивацію щодо проходження служби у військовому резерві громадянами України в мирний час та на особливий період;

забезпечено право на вилучення транспортних засобів у юридичних осіб для потреб держави під час мобілізації;

підвищено відповідальність громадян України за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

Зміни внесено до Кодексу України про адміністративні правопорушення та Кодексу законів про працю України, а також законів "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію", "Про військовий обов'язок і військову службу", "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей", "Про засади запобігання і протидії корупції", "Про вищу освіту", "Про здійснення державних закупівель", "Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб".

Закон ухвалено з урахуванням поправок.

Відповідний законопроект зареєстровано за № 4785.

НА ОЗБРОЄННЯ

Міноборони і МВС замовили 194 БТР КБ ім. Морозова

Міністерство внутрішніх справ і Міністерство оборони України замовили 194 бронетранспортери Харківському конструкторському бюро з машинобудування ім. Морозова.

Про це повідомив на прес-конференції заступник голови Харківської обласної державної адміністрації Василь Хома. З його слів, Міноборони замовило підприємству сто п'ятдесят чотири БТР-4, МВС – сорок.

– Це дозволить завантажити понад 10 підприємств Харківської області й суміжних підприємств України оборонного комплексу, – зазначив Хома.

Він додав, що, за розрахунками фахівців, від виконання цього замовлення підприємствам буде досить коштів для забезпечення виплати заробітної плати протягом року. Хома не уточнив вартості замовлення й строків виконання.

– Дане держзамовлення забезпечить завантаження харківських підприємств, які входять до концерну "Укроборонпром", – повідомив глава Харківської облдержадміністрації Ігор Балута.

За його словами, після виїзного засідання Кабміну, що відбулось у Харкові 7 травня, "Укроборонпром" виділив гроші на погашення боргів по зарплаті на харківських підприємствах концерну (майже 26 млн грн).

Голова облдержадміністрації повідомив також, що зараз розглядається можливість розміщення держзамовлення на виробництво і постачання на Харківському авіазаводі кількох літаків Ан-74-ТК300, але остаточне рішення з цього питання наразі не прийнято.

Слід додати, що 7 травня на виїзному засіданні Кабінету Міністрів України в Харкові Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк заявив про необхідність завантажити державними замовленнями підприємства і, в першу чергу, на сході Україні.

ОГОЛОШЕННЯ

Командування Повітряних Сил Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення вакантних посад державних службовців:

головного спеціаліста відділу документального забезпечення та контролю військової частини А0215-С;

провідного спеціаліста відділення оперативного маскування та введення в оману військової частини А0201-В;

провідного спеціаліста відділу фінансового планування, фінансування та використання кошторису, фінансування виробничої сфери військової частини А0302 за строковим трудовим договором на час відпустки основного працівника для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку;

спеціаліста 1 категорії медичної служби військової частини А0215 за строковим трудовим договором на час відпустки основного працівника для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку;

спеціаліст 1 категорії організаційно-планової групи управління технічного забезпечення військової частини А1049;

спеціаліста 1 категорії відділу військово-навчальних закладів військової частини А0215-Г;

спеціаліста 2 категорії відділу бухгалтерського обліку та звітності військової частини А0302;

спеціаліста 2 категорії відділу фінансово-економічного аналізу, обліку та контролю за виконанням договорів військової частини А0302 ;

спеціаліста 2 категорії відділу міжнародного військового співробітництва військової частини А0215.

Вимоги до кандидатів:

наявність громадянства України;

знання чинного законодавства з питань державної служби, основ державного управління та права, правил ділового етикету, правил та норм охорони праці та протипожежного захисту, порядку підготовки проектів нормативних документів, інструкції з діловодства;

володіння державною мовою, знання основних принципів роботи комп'ютера, відповідних програмних засобів та володіння ними у режимі користувача;

для усіх спеціалістів повна вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста; стаж роботи за фахом у державній службі на попередніх посадах не менше 3 років або в інших сферах управління не менше 5 років (для спеціалістів 2 категорії - у державній службі на попередніх посадах не менше 2 років або в інших сферах управління не менше 3 років);

Документи приймаються за адресою:
21007 м. Вінниця вул. Червоноармійська, 105, військова частина А0287.
Довідки за телефоном: (0432)-596-910.

НА БОЙОВЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Льотчики нацконтингенту у Конго вперше відпрацювали атаку по наземних цілях вночі

Екіпажі вертольотів Мі-24 18-го окремого вертолітного загону Місії ООН зі стабілізації у ДР Конго провели навчальні польоти на бойове маневрування з подолання засобів ППО противника з відпрацюванням атак по наземних цілях вночі.

До цього часу українські льотчики вже неодноразово, за наказом керівництва Місії ООН, виконували польоти на підтримання військ із застосування авіаційного озброєння. Проте нічні льотні зміни із відпрацюванням елементів повітряних атак протягом трьох ротацій не проводились. Тож, щоб вдосконалювати професійну майстерність льотного складу, командиром загону льотчиком-снайпером полковником Андрієм Когутом було прийнято рішення про виконання даної вправи.

Першими у район умовних цілей прибули офіцери групи бойового управління, які за допомогою штучних візуальних маркерів (сигнальних вогнів) грамотно провели наведення екіпажів.

– Усі польоти і бойове застосування відбувається в гірській місцевості, – розповідає заступник командира загону з льотної підготовки підполковник Кирило Захаров. – Тут вплив висоти над рівнем моря (а це 1700 метрів) накладає обмеження на злітну масу, бойове маневрування вертольотів – швидкість польоту, кут крену. Крім того, вночі екіпаж орієнтується за приладами вертольота, а повітряна атака проводиться з підсвічуванням цілі. На жаль, в наших льотчиків немає приладів нічного бачення, якими, приміром, забезпечені наші сусіди – пілоти бойових вертольотів з Південно-Африканської Республіки. З огляду на наших колег, застарілі й прилади для маркування цілей, деякі аналоги з яких дозволяють підсвічувати ціль за декілька кілометрів, незважаючи на час доби. Звісно, ці технічні пристрої суттєво допомогли б у реальній нічній повітряній атаці. І все ж, навіть без цих засобів льотчики загону успішно виконали завдання.

Польоти проводились за маршрутом: базовий вертолітний майданчик "Гома" – багатонаціональний табір "Саке", що розташований майже за 50 кілометрів.

Одночасно, поряд із екіпажами вертольотів Мі-24, виконували нічні тренувальні польоти льотчики вертольотів Мі-8. Окрім звичних вправ – політ вночі по колу, офіцери відпрацьовували польоти на пошук і евакуацію постраждалих із режиму висіння над сушею вночі. В цілому, для екіпажів вправа не нова – в Україні подібні операції не рідкість, проте у ДР Конго таке тренування також проводилось вперше.

Загалом, протягом нічної зміни льотчики загону виконали 10 польотів із загальним нальотом понад 6 годин.

Слід додати, що за 9 місяців служби на Африканському континенті екіпажі виконали майже 2500 польотів із загальним нальотом більше 2700 годин (близько 169 годин на одного льотчика). Було використано 800 некерованих авіаційних ракет, 1347 набоїв до авіаційної гармати ГШ 2-30, перевезено 8823 пасажири та 644339 кілограмів вантажу.

Анатолій Стельмах.
ДР Конго.

ВІЙСЬКОВЕ СТАЖУВАННЯ

Бойовий досвід перед випуском

Група офіцерів та курсантів-випускників Гвардійського факультету військової підготовки Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" успішно повернулися з польового табору, де забезпечували проведення антитерористичної операції.

Військовослужбовців, які повернулися з бойового відрядження, зустрів начальник факультету полковник Олександр Серпухов.

– Завдання з ремонту бойових машин, які були покладені на кращих представників військового вишу, були виконані в повному обсязі. Всі вони відправились у відрядження на добровільних засадах. Головне, що всі хлопці повернулися живими і здоровим, довели свою гідність бути воїнами-гвардійцями, – зазначив офіцер.

За ходом повернення військовослужбовців простежили представники ЗМІ, з якими охоче поспілкувалися офіцери та курсанти військово-навчального закладу.

До речі, більшість з військовослужбовців за успішне виконання службових завдань були нагороджені заохочувальною відзнакою Міністерства оборони "За воїнську доблесть".

Спілкуючись з журналістами, учасники антитерористичної операції зазначили, що там вони знайшли справжніх друзів та зрозуміли справжню ціну миру. Також вони привезли з собою Державний прапор України, на якому залишили свої побажання та підписи їхні нові товариші з польового табору.

За словами командування військового вишу, на зміну цій групі військовослужбовців Гвардійського факультету військової підготовки НТУ "ХПІ" до польового табору АТО вже прибули інші фахівці з ремонту та відновлення бронетехніки.

Дмитро Чалий. м.Харків.
Фото автора.

НОВИНИ З ВВНЗ

Комплексний екзамен перед польотами на "ХАЗ-30"

20 травня на один день цехи та ангари Харківського державного авіаційного підприємства "Харківський авіаційний завод" стали навчальною аудиторією. Курсанти другого курсу льотного факультету складали комплексний екзамен зі знання конструкції та експлуатації легкомоторного літака "ХАЗ-30".

Відповідальності за результат складання іспиту курсантам надавало не тільки те, що це перший контрольний крок до омріяного неба, а й присутність на заході виконуючого обов'язки начальника університету генерал-майора Андрія Алімпієва, провідних конструкторів літака "ХАЗ-30", інструкторів та викладачів університету.

Таке представництво зумовлене тим, що даний легкомоторний літак повністю створений колективом Харківського державного виробничого підприємства "Авіазавод", а льотна практика на легкомоторних літаках – це перший крок у триступеневому навчанні курсантів. Представниками заводу розроблений не тільки сам літак, технічна література, навчальні класи, а й тренажер. Кафедрами льотного факультету розроблено навчальну літературу.

Після успішного складання екзамену курсантів чекає практична частина опанування літака на базі Харківського аероклубу імені В.С.Гризодубової ТСО України.

Іван Кравченко.

ВІЙСЬКОВА МЕДИЦИНА

З Центру – на Схід рятувати життя та здоров'я поранених

20 травня фахівці Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону на літаку типу Ан-26 відбули у визначені райони для здійснення медичного забезпечення підрозділів, які виконують завдання на східних та південних рубежах України.

Декілька медичних груп, до складу яких увійшли хірурги, анестезіологи, терапевти та середній медичний персонал, змінять тих, хто вже впродовж місяця у воєнно-польових умовах надає першу лікарську допомогу військовослужбовцям.

Склад групи відрізняється від попередніх тим, що цього разу в них ввійшло більше начальників хірургічних та терапевтичних клінік, відділень. Вперше очолила одну із медгруп військовий лікар – жінка.

– У кожного із нас є великий досвід надання медопомоги в польових умовах. Тому кожен вважає своїм обов'язком бути там, де найбільше він буде потрібен, де його професійні дії врятують життя, збережуть здоров'я, – зазначила начальник офтальмологічного відділення ВМКЦ ЦР підполковник м/с Світлана Луценко.

Військово-транспортний літак з красномовною позначкою на борту про кількість бомбометань, який з початком окупації Криму Росією одним із перших перелетів з Кіровського на материкову Україну, здійснив виліт з місією милосердя.

Руслан Лінник.

“За мною – десятки підлеглих, яких я не мав права зрадити...”

Ще донедавна Олег Баранов був, як він сам каже, русофілом. Він – росіянин, його батьки – росіяни, його рідний дім – в Феодосії. Та все змінили події в Криму. В березні почалася окупація півострова. Обстріл російським снайпером бойових позицій дивізіону та два класичних “штурми по-російськи” із “використанням” “мирних бабушек” змінили погляди майора Олега Баранова – командира дивізіону зенітних ракетних комплексів С-300 зенітної ракетної бригади тактичної групи “Крим” Повітряних Сил Збройних Сил України. І ось тепер він у Львові, служить у відділі зенітних ракетних військ управління Повітряного командування “Захід”. Ми поспілкувались з ним під час перерви на новому місці служби.

– Олеже, розкажіть, будь-ласка, про себе та про свою військову службу.

– Родом я з Криму, народився в місті Феодосія. Жив у містечку Старий Крим поблизу Феодосії. Мати й батько – росіяни, народились вони в Росії. В дитинстві й мені довелося пожити в Росії – на Алтаї, за Уралом. Змалечку хотів бути військовим. В 1996 році вступив до Харківського військового університету. Там познайомився зі своєю дружиною – вона вчилася на моєму курсі. Після закінчення навчання нас скерували для подальшого проходження служби в один з дивізіонів Севастопольської зенітної ракетної бригади. Вся моя військова служба до нинішнього часу була пов’язана саме з цим підрозділом. Можливо, ви чули – мис Фіолент? Там ми розташовувалися. Моя крайня посада – командир дивізіону.

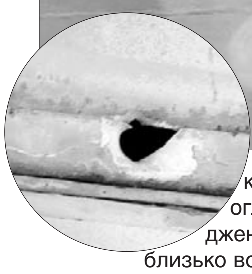
– Як розвивалися події і коли ви зрозуміли, що так, як було, вже ніколи не буде?

– Все відбувалося надзвичайно стрімко. До останнього не вірилося, що все так станеться – за місяць Крим стане не українським. Хоча для мене він і досі – Україна. Але багато мешканців Криму вже давно не бачать себе в Україні.

Одного дня неочікувано приїхали дві машини російських військових. Перший час вони, щоправда, не визнавали свою приналежність до російської армії. Ми запитали: “На якій підставі ви сюди прибули і для чого”? Відповідь: “Ми вас будемо охороняти від “бендерівців”? Наша реакція: “Ми люди військові – самі себе можемо охороняти. Якщо хочете, то десь метрів п’ятдесят за КПП розташовуйтесь”. Так тривало близько доби. Наступного дня під вечір прибули представники росіян посерйозніше – в званні капітанів першого рангу. Командирам підрозділів оголосили ультиматум – буде силове захоплення, якщо ви не запустите нас до себе в розташування. Командир частини прийняв рішення допустити цю так звану “самооборону” на територію. Так вони стали контролювати всі наші дії. Свою зброю ми здали в кімнату зберігання зброї, яку спільно охороняли. На той час оборону тримали лише підготовлені до таких завдань військові частини – бригада берегової оборони в Перевальному та батальйон морської піхоти в Феодосії. Ми своїми силами забезпечити оборону не могли. Наприклад, у мене в дивізіоні – тридцять військовослужбовців і сто тридцять гектарів лісу. У випадку військових дій охорону нашого дивізіону мали здійснювати морські піхотинці Чорноморського флоту Російської Федерації. Коли складалися такі плани, ніхто не думав, що вони й будуть нас захоплювати. Ще через декілька днів всі російські війська відійшли з усіх наших військових частин. Ми скористались моментом, дістали всю свою зброю і облаштували оборону. Коли росіяни повернулись, ми зустріли їх у всеозброєнні. Відтак, ми повністю поновили контроль над своєю частиною. А росіяни спостерігали за нами з-за паркану. Кожного дня на нас психологічно тиснули, казали: “Здавайтесь, буде силове захоплення”. Але ми вже були до цього готові. Відповідали: “Захоплення то захоплення, починайте”. Ми оголошували тривогу і займали оборону. Росіяни бачили, що можуть зазнати неприйнятних втрат і в наступ не йшли.

Одного дня командир росіян почав питати нас, чи застосуємо ми свої комплекси, якщо в небі з’явиться повітряна ціль і ми одержимо від свого командування наказ на знищення. Ми відповіли, що виконаємо команду. Пояснили, що ціль і є ціль. І ми зобов’язані її знищити. Після цього ввечері патрульний на вежі почув постріли з відстані приблизно кілометр. Стрілець спершу знищив прожектор, що світив в його бік, а потім почав стріляти у нашу техніку. Зранку оглянули пошкодження. Знайшов близько восьми влучень в радіолокатор наведення. Він стояв найвище, бо так він працює найефективніше. Після цього поставили його в окоп. Кулі в мене досі збереглися. Потім подивився брехливі російські новини про події в Криму. І перестав бути русофілом.

Так все тривало близько місяця. Наша частина разом з декількома кораблями чи не найдовше залишалася під українським прапором. Насамкінець на КПП прийшла юрба народу чисельністю близько триста людей. Всілякі бабулі і дідулі, казаки різних видів, з транспарантами на кшталт “фашисти” “бендерівці, окупанти геть”. За ними – озброєна самооборона, за нею – озброєні російські військові. Сотні цих людей зайшли через ворота. Почали кричати та стріляти в повітря і відтісняти нас. Як ми мали протидіяти цим волаючим пенсіонерам? Прикро, що серед них були і ветерани нашої військової частини. Так ми вдруге і назавжди перестали контролювати своє розташування. Цей натовп зняв український прапор. Так все закінчилося.

– Що вирішили робити військовослужбовці дивізіону далі?

– Після цих подій до нас приходили агітатори. Казали, що в Україні нам робити нема чого. Що там бардак, бендерівці тощо. Але я для себе вирішив відразу – я військовослужбовець Збройних Сил України, присягав народу України. Дивувався – чому наш український бардак так турбує росіян. Це – наші внутрішні проблеми і наша справа. Допомоги від росіян нам не треба. Обіцяли високі зарплати і вирішення житлових питань за півроку. Найбільше агітували командний склад. Рядовий склад ми від такого “спілкування” оберігали. Але ще на початку всіх подій сказали – ніхто нікого силою не триматиме. Хто не впевнений у своїх силах – може залишити наш колектив. Таких не виявилось. Потім ми вирішили – достоїмо до кінця, достойно завершимо цю епопею, а потім кожний нехай визначається зі своєю долею. З Криму на материк виїхало двадцять відсотків військовослужбовців дивізіону. У решти знайшлися причини залишитись.

Командир тактичної групи “Крим” взяв організацію вибуття військових на материк в свої руки. Ми поїздом прибули в Київ. Тут нас зустріли, кадрові центри скерували далі для проходження служби.

Батьки залишились в Криму. Вони дуже радіють, що нарешті живуть в Росії. На мене, напевно, ображаються, бо не розуміють мого вибору. Я ж пробую пояснити, що є Військова Присяга. А також те, що за мною – десятки підлеглих, яких я також не маю права зрадити.

– Коли ви збираєтеся в Крим? Як там зараз?

– Як буду мати відпустку, так відразу й поїду в Крим. У людей там зараз – ейфорія. Але з економікою справи кепські. Банки не працюють. Води у сільській місцевості не вистачає. На полях нічого не росте. Ходить дві валюти. На курсах спекулюють. Соціальні виплати збільшили приблизно на 20-25 відсотків, а ціни виросли вдвічі. Але люди намагаються цього не помічати. В мене багато друзів в Криму. І вони в розпачі від ситуації. Курортного сезону нема, відпочивальників нема.

Щодо нашої техніки, то її Росія ще не повернула. Хоча зенітні ракетні комплекси С-300 нашій країні зараз були б дуже потрібні. На нашій техніці зараз працюють військові, які зрадили Україну і виявили бажання служити в російській армії. Яке буде ставлення до зрадників? Думаю, це зрозуміло. До речі, контрактів з ними досі не уклали. Є лише трудові угоди, що чинні до 1 січня 2015 року. Грошове забезпечення отримали трохи більше, але не таке захмарне, як їм обіцяли. Але ціни в Криму зараз приблизно в два рази вищі, ніж в Україні.

– Як вас зустрів Львів?

– Я тут ніколи не був, але з перших хвилин був приємно вражений. Нас зустріли люди, яких ми не знали і ніколи не бачили. Вони зв’язались з нами через організацію “Крим-SOS”. Ця спільнота серйозно допомагала нам ще в Криму. І за це хочу сказати їм “дякую”. До Львова з Криму переселилося більше тисячі цивільних мешканців Криму. Ці люди допомогли нам з житлом. Вони знайшли для нас квартиру в центрі на площі Ринок. З вікна видно Ратушу. І дали можливість тиждень мешкати в ній безкоштовно. Цього часу нам вистачило, аби віднайти для родини вже інше житло в оренду. Місто дуже красиве, люди доброзичливі. Мовного бар’єру я взагалі не відчув, хоча і розмовляю російською. Просто для себе намагаюсь частіше говорити українською. “Бандерівців” не бачив. Всі люди комунікабельні і відкриті для спілкування. Питаю російською: “Подскажите, как пройти на улицу Лысенко”? Львів’янка звертає зі своєї дороги і йде зі мною на вулицю Лисенка.

Звичайно, вже прогулявся з родиною центром Львова. Був у кав’ярнях, їв львівські пляцки, пив каву по-львівськи. Ціни доступні.

Все добре і на службі. Опановую нову посаду.

– Припустимо, що зараз вас знову призначать на посаду командира дивізіону. Що ви хотіли б змінити в своєму колективі задля більш ефективної діяльності?

– Хотілося б, щоби пріоритетом для військових стала бойова підготовка. Щоби в техніку вкладали гроші. Натомість ми багато часу приділяли охороні залишених військових містечок, різним нарядам, паперовій роботі. Також змінив би погляди на реальну охорону та оборону військових об’єктів. Щодо цього, то відповідні пропозиції, наскільки мені відомо, вищим командуванням вже опрацьовуються.

Владислав Назаркевич.
“Крила України”. Фото автора.

БЕЗ ФАЛЬШИ

О долге, чести и судьбе

Вы когда-нибудь заглядывали в глаза человека, который знает о том, что в любой момент может умереть? Уверен, вы не будете разочарованы. Каждый раз, возвращаясь из караула, я вглядывался в лица давно знакомых мне людей, стирая звания и должности, смотрел лишь на них и в их глаза. Зеркало души? Куда больше. Зеркало жизни, иногда настолько юной и явно не готовой к потрясениям того времени. В одних – равнодушие, в других – разочарование, злость, боль и, как ни странно, задор и веселье, злость, сумасшествие и пустота, в которую можно падать. Даже ухватиться не за что. От подполковника до солдата – разные жизни, разные судьбы и одно дело, через множество знаков вопроса и восклицания в течение того сложного месяца безостановочно движущееся вперед. Без слез и соплей, по четко намеченному плану и отработанной схеме, с последней сигаретой на двоих и крестом за пазухой…

Говорят, хуже всего неизвестность. Не зря упомянул про глаза, ибо никто не знал, когда вооруженным до зубов и обкатанным не одной военной кампанией людям за забором в российской форме дадут команду на штурм и открытие огня. Каждый день, ощущая спинным мозгом себя в прицеле снайпера, трудно было отвечать на вопросы журналистов типа: "Как вы себя чувствуете?" или "Хорошо ли вас кормят?" Вопреки всему смотрели телевидение, играли в настольный теннис, общались с родными, читали книги, писали стихи, учили пьесы (это я про себя, военные они и на сцене играют, и душа у них присутствует, а вдруг все изменится, и я снова в свободное от службы время сыграю чеховскую "Чайку").

Спросите, ругались матом? Отвечу – ругались, курили и даже пили. Это только Джейсон Стетхем один двадцатерых валит – и ни одной царапины на лице. Мне он нравится. Просто люди, рисовавшие свастику на нашем КПП, видимо понятия не имели, что такое действительно – Родину защищать. Просто, потому что нужно, потому что присягал и клялся, потому что мужик с принципами и понятиями, потому что ХОХОЛ, с многовековой историей в жилах и родителями на материке, потому что жизнь одна и не хочется размениваться на медяки ради банальных социальных благ. И когда сказали флаг снимать, как по волшебству рука не поднялась. Думаете, бывает? Бывает. И вместо украинских военных российские казаки "триколор" повесили. Без сомнения то, что происходит сейчас в других городах, намного хуже, чем то, что было у нас. Хотя и бронежилетов не хватало, и выучки необходимой. Учились на ходу. Как правильно воевать и как надо…

Иностранные журналисты называли нас "Группа дивизионов Фиолент". А мы были и есть группа людей, дошедших до конца, разных внешне и внутренне, но близких в одном – дело должно быть сделано, зло наказано, справедливость восторжествовать. А остальные?.. Нет, конечно, про остальных не забыл, ведь Фиолент – это еще не вся воинская часть. Но говоря про нас, сказал в целом о людях, забывать о которых было бы грешно, ведь что бы ни говорили российские СМИ, долг для них оказался превыше всего.

Время расставит, а Бог воздаст, каждому и наверняка. Главное, чтобы не было в этих глазах страха, вызывающего презрение. А страшно перед неизвестностью всем, даже тем, для кого война – жизнь.

С уважением и мыслью о том, что чтиво сие не осядет на пыльных полках, заместитель 1741-го зенитного ракетного дивизиона С-300ПС (группы дивизионов Фиолент) по воспитательной работе майор Евгений Пухкий.

ВІЙСЬКОВА МЕДИЦИНА

Повертають до строю захисників Вітчизни

На Харківщині у Військово-медичному клінічному центрі Північного регіону (ВМКЦ ПнР) зараз проходять курс лікування та адаптації понад 30 військовослужбовців з різних силових відомств, які постраждали в ході проведення антитерористичної операції.

– До роботи з нашими героями залучені висококваліфіковані військові лікарі, багато з яких мають бойовий досвід. Свої знання вони спрямовують на лікування поранених, а також турбуються про інших військовослужбовців. Також чимало моїх підлеглих перебуває в польових таборах на Сході, де допомагають бійцям спецпідрозділів нести мир у неспокійні регіони, – зазначив начальник ВМКЦ ПнР полковник медичної служби Віктор Поліщук.

За словами командування військово-медичної установи, для проведення лікування та реабілітації постраждалих вояків у них є все необхідне. Так, гроші для закупівлі сучасної апаратури чи медикаментів надходять як централізовано з Києва, так й зі спеціальних фондів. Фінанси на модернізацію вимірюються мільйонами у гривневому еквіваленті. Останнє дозволяє постійно надавати допомогу й медичним підрозділам військових частин, що розташовані в зоні відповідальності ВМКЦ ПнР.

До речі, окрім штатних працівників Військово-медичного клінічного центру Північного регіону, майже в усіх клініках зараз працюють кращі фахівці з інших військово-медичних установ. Разом вони цілодобово стежать за процесом одужання своїх пацієнтів.

Слід сказати, що найбільше навантаження припадає на лікарів та медсестер клініки ушкоджень і неврологічного відділення медичного центру. Адже більша частина осіб із місць проведення спеціальних операцій надходять з різного ступеня пораненнями чи ознаками вибухової травми.

– Зараз ми працюємо у посиленому режимі. Усіх постраждалих оперативно на вертольоті доставляють до Харкова. Далі ми робимо усе можливе та навіть неможливе, аби врятувати життя і здоров'я нашим богатирям. Повірте, краще за нас в Північно-Східних областях із лікуванням вогнепальних поранень чи контузій ніхто не впорається, – запевнив начальник неврологічного відділення ВМКЦ ПнР полковник медичної служби Юрій Кас.

Слова ескулапів про належні умови лікування та забезпечення усім необхідним підтверджують пацієнти, які прибули з неспокійних місць. Більшості з хлопців люди в білих халатах допомогли скоріше повернутися до лав захисників Вітчизни, а деяким – врятували життя.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

ПАМ'ЯТІ ЛЕОНІДА БИКОВА

І знову "В бой идут одни старики"

69 років минуло з дня Великої Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Вкрай відчутною ціною дісталася нам ця перемога. Безмежну кількість людських життів назавжди змінила війна. Чимало військових льотчиків на фронтах героїчно виконували свої бойові завдання. Чимало героїв не повернулось на свої аеродроми. Проте пам'ять про їхні ратні подвиги назавжди залишиться у наших серцях.

12 травня в бригаді тактичної авіації, що дислокується на Миколаївщині, відбулася вистава акторів – героїв неперевершеного кінофільму "В бой идут одни старики", присвячена річниці Великої Перемоги та пам'яті Леоніда Бикова. На ній були присутні командування та особовий склад військової частини, а також члени організації ветеранів військової служби.

Для військовослужбовців частини виступив наш відомий земляк Вілорій Пащенко, зігравший роль лейтенанта Воробйова. Він і сьогодні такий же – підтягнутий, яскравий та енергійний, як і раніше.

У виконанні квартету головних акторів фільму пролунали нестаріючі пісні, які із захватом слухали та підспівували військовослужбовці. По закінченню концерту ніхто не поспішав розходитись, в залі встановилася тиша. Наче хвилиною мовчання було вшановано пам'ять героїв-льотчиків, що вибороли для нас перемогу у Великій Вітчизняній.

В заключній частині концерту актори фільму та льотчики-ветерани подарували військовій частині портрет Леоніда Бикова в пам'ять про всіх бойових льотчиків, що вибороли мирне небо для нащадків. В свою чергу, командир частини від імені всього особового складу вручив кожному актору та ветерану пам'ятні подарунки та висловив щирі слова подяки за чудовий концерт і увагу до військовослужбовців у непростий для них період служби. Після концерту льотчики частини ще довго спілкувались із ветеранами та акторами фільму, провели для них невеличку екскурсію серед сучасної техніки частини.

Даний захід вкрай позитивно вплинув на бойовий дух та настрій особового складу частини.

Віталій Сафронов. м.Миколаїв. Фото автора.

“Сказав дружині, що їду на навчання”

Для цього водія чернівецької маршрутки не проблема пересісти на БТР

Ще кілька місяців тому він крутив кермо рейсової маршрутки, йому передавали за проїзд, бажали щасливої дороги. Він із тривогою слухав новини по радіо і небезпідставно переживав за ситуацію в державі, що переросла у збройне протистояння…

Мова йтиме про чоловіка з Чернівців – Івана Андрійчука. Це для мешканців міста – він звичайний “маршрутчик”, а для Української держави – Іван, як і сотні тисяч чоловіків, військовозобов’язаний – опора вітчизняного війська. Щодня слухаючи новини, Іван Андрійчук переймався не тим, що йому може прийти повістка з військкомату і треба буде стати на захист рідної домівки, а за безпеку та майбутнє своїх дітей, дружини, батьків.

На жаль, ворог, в образі кровожерливого терориста, таки ступив на нашу землю. Хоч і неоголошена, в Україні справжня війна – цинічна, підступна, безжальна. Тож затишну кабіну маршрутного таксі Іван змінив на місце механіка-водія БТР-80 у складі підрозділу десантних військ із Житомирщини.

– Спочатку ми охороняли Південно-Східні рубежі держави, – розповідає Іван. – Були спроби різного роду провокацій з того боку. Але ми добре виконували свої обов’язки. Службу несли на блокпостах.

Нікого з рідних Іван не сповістив, куди саме їде. Сказав – на навчання, десь у Запорізьку область, він ж бо резервіст, служив ще у тодішній Національній гвардії в далекому 95-му році. Тому, мовляв, треба пройти підготовку і таке інше. Правда виявилась зовсім іншою, і те, що чоловік її приховав, цілком його виправдовує. Рідні хоч і з розумінням, але і з болем сприйняли звістку про мобілізацію, а тут ще й новина про передислокацію під Слов’янськ та - участь в Антитерористичній операції. Не за себе думав Іван Андрійчук, за здоров’я близьких. Як матері чи дружині щохвилини думати про те, що над його головою свистять кулі? Хто таке витримає, без шкоди для здоров’я?

Минулого тижня сержанта Івана Андрійчука та військовослужбовців, які опинилися разом із ним на лікарняному ліжку, провідав керівник оборонного відомства – виконуючий обов’язки Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль. Під час спілкування з пораненими десантниками, Михайло Коваль вручив військовослужбовцям заохочувальну нагороду Міністерства оборони України Пам’ятний знак “За військову доблесть”.

Мабуть, не за себе думав Іван, коли проривався через барикаду терористів під шквальний обстріл з автоматичної зброї. А сталося це зовсім недавно на адміністративному кордоні Харківської та Донецької областей.

– Ми несли службу на одному з блокпостів, – розповідає він. – На світанку нас підняли по тривозі, ми виїхали і, наче навмисно, полетіла ступиця колеса бронетранспортера. Треба було терміново ремонтувати. Ми доповіли командиру про ситуацію і взялись до справи, але без сторонньої допомоги ніяк не могли обійтись. На щастя, нам прийшли на поміч мешканці місцевого села. Принесли інструмент, запчастини і … БТР поїхав. Назустріч, для прикриття, виїхала колона БТРів із трьох машин. Тож я і ще троє бійців таким чином рушили до своїх. Але, не без пригод…

Перед десантниками виросла барикада-пастка. На дорозі стояв знак “стоп”, за ним – 20-30 озброєних людей, які стріляли в повітря і вимагали скерувати бойову машину в бік кар’єру. Звідти шляху для відступу не було. Про це знали терористи, знав про це й молодший сержант Іван Андрійчук.

– Сержант скомандував: “Газу!”, а бійці дали попереджувальні черги з автоматів, – розповідає Іван. – Вони почали розбігатися, як тільки БТР рвонув на барикаду і розвалив шлагбаум. Потім – спалах, щось вибухнуло, чи то граната чи інший вибуховий пристрій. Люки були відчинені і мене зачепило – немов гострою бритвою осколок пройшов по щоці. Далі – неприємна несподіванка: два повалені дерева поперек дороги. Їх довелося перестрибувати. Від удару всім трохи дісталося.

Незважаючи на поранення, перелом верхньої щелепи, Іван, зціпивши зуби, продовжив прориватися до своїх. А тим часом із лісопосадки інша група терористів відкрила по БТРу шквальний вогонь з автоматичної зброї. Під свист куль молодший сержант Андрійчук все сильніше тиснув на газ. Давати бій було недоцільно. Адже і сили були нерівні, і пастка очевидна. Як, зрештою, і мета терористів – заволодіти технікою, зброєю, полоненими.

На щастя, і підмога не підвела. По терористах відкрили вогонь. Екіпаж Івана Андрійчука було врятовано.

Вже на місці військові медики надали десантникам першу допомогу, зашили рани. Івана ж вертольотом санітарної авіації доправили у Харків. Там прооперували, підлатали. Тепер чоловік на реабілітації у Вінницькому медичному клінічному центрі Центрального регіону. Проходить відновлювальні та профілактичні процедури. Думає про те, щоб на днях нарешті подзвонити дружині, батькам і сказати, що скоро відпустять додому. А вже як приїде – “здаватись”, розповісти правду і вибачитись, що її приховував. Що тут скажеш, слова зайві. Будуть обійми, сльози і, мабуть, зовсім інше ставлення до життя.

Що робитиме далі, Іван ще не вирішив. Після пережитого хочеться трішки побути із сім’єю. А далі – подумає: вертатися за кермо маршрутного таксі чи стати кадровим військовим. Принаймні таке бажання є. Допекли його окупанти. Десятки бойових побратимів віддали життя у нерівному і нечесному бою, коли із-за спини бабусі чи з дитячого майданчика в тебе цілить снайпер.

Наразі Івану треба відновити здоров’я. Для цього військовослужбовцю та членам сім’ї запропонують санаторно-курортне лікування за державний кошт. Також окрім, грошового забезпечення, обіцяють 20 тисяч страхової суми за поранення. Як учасник АТО Іван Андрійчук отримав чергове військове звання “сержант” та статус учасника бойових дій, що передбачає певні державні пільги і… безкоштовний проїзд в маршрутці – іронія долі.

Як би там не було скрутно в державі, необхідно достойно оцінювати героїзм її захисників. А весь український народ повинен пишатися такими людьми, як Іван Андрійчук та його бойові побратими. Бо недарма кажуть, якби не наша бодай-яка обезкровлена армія, то чобіт агресора давно ступив би значно глибше.

Юрій Ігнат.
“Крила України”.
Фото Андрія Агєєва.

Прощалися з Героями

В невеличкому містечку Броди на Львівщині попрощалися з п’ятьма льотчиками, які загинули за Україну.

Полеглі герої:

Майор Сабада Олександр Борисович, начальник штабу – перший заступник командира вертолітної ескадрильї, 34 роки, народився в Черкаській області, родина мешкає в Бродах, залишилося двоє дітей – 11 і 2 років.

Майор Плоходько Руслан Володимирович, командир вертолітної ланки, 39 років, народився в Харкові, залишилося двоє дітей 10 і 3 років.

Майор Руденко Сергій Сергійович, командир вертолітної ланки, 35 років, народився в Бродах, залишилася трирічна дочка.

Капітан Топчій Микола Миколайович, бортовий авіаційний технік вертолітної ланки, 38 років, народився в Харківській області, сім’я мешкає в Бродах, дочка – 10 років.

Старший лейтенант Грішин Ігор Іванович, бортовий авіаційний технік вертолітної ланки, 39 років, народився в Слов’янську Донецької області, родина мешкає в Бродах, двоє дітей – 8 і 7 років.

Рідні загиблих та співслужбовці зустрічали домовини на аеродромі села Конюшків поблизу містечка. Сюди їх доставив військово-транспортний літак Повітряних Сил ЗС України. Звідси їхні тіла на військових автомобілях привезли до 16-ї окремої бригади армійської авіації, де кожний міг попрощатися з загиблими. Потік людей не спинявся протягом усіх двох днів. Після прощання тіла двох військовослужбовців доправили для поховання в Харківську та Кіровоградську область. Уздовж доріг, якими рухалася траурна процесія,– тисячі бродівчан.

Колись тут також плакали за полеглими військовими, але з тих пір минули десятиліття, і гинули вони не в Україні, а в Афганістані. П’ятеро льотчиків виконували миротворчі місії на різних континентах. І завжди поверталась звідти живими.

– Загинули мої друзі, яких я виховував з лейтенанта. Вони дуже багато зробили для іміджу України. Загинули, захищаючи нашу країну. Загинули не від сепаратистів, а від бандитів, яким байдуже, чи буде це Донецька республіка чи Україна, які приїхали, щоб заробити грошей, – розповів командир бригади полковник Ігор Яременко.

Виконуючий обов’язки начальника головного управління по роботі з особовим складом Збройних Сил України генерал-майор Олександр Розмазнін розповів, що п’ятеро льотчиків загинули, коли сепаратисти атакували два вертольоти Збройних Сил України.

– Спочатку влучили в перший, а інший вертоліт полетів на допомогу. Командир першого екіпажу дав можливість своєму техніку залишити вертоліт і намагався врятувати ще одного члена екіпажу, – розповів він.

Держава буде дбати про родини загиблих військових.

– Допомога складатиме п’ятсот мінімальних прожиткових мінімумів, а це понад шістсот тисяч гривень, – розʼясниє заступник військового комісара Львівської області по роботі з особовим складом підполковник Борис Андрєєв. – Також передбачена допомога при втраті годувальника. Зараз вона становить сорок відсотків грошового забезпечення військовослужбовця, однак Верховна Рада України вже прийняла закон, яким ця сума збільшується до сімдесяти відсотків, окрім того є ще низка пільг.

Загибель військових льотчиків не залишила байдужим ціле місто – від другого травня тут усі чекали на повернення Героїв. До останнього не вірили, що їх нема серед живих. Жевріла надія – а раптом десь вони поранені в лікарні, але живі, як шостий пілот. Провести пілотів в останню дорогу вийшло чи не все місто – від малого до великого. В усій Львівській області день поховання оголосили Днем скорботи.

Владислав Назаркевич.
“Крила України”.
Фото автора.

“...Пусть знает враг, что каждый авиатор

Тепер все

“Хочеш миру, готуйся до війни”. Ця фраза римського історика Корнелія Непота завжди була і залишатиметься актуальною в нашому світі. Та, на жаль, зі здобуттям незалежності в Україні швидко забули цю просту істину, цілком поклавшись на силу договорів та угод Міжнародного права. Сподіваючись на Будапештські домовленості, справжнього гаранта територіальної цілісності та недоторканості – Збройні Сили України – відкинули на другий план. Протягом двох десятків років вітчизняна армія пережила цілу низку неефективних реформ та існувала за принципом остаточного фінансування. Тобто війську вистачало лише на підтримання мінімально необхідного рівня підготовки лише обмеженої кількості сил.

Керівник зборів на полігоні.

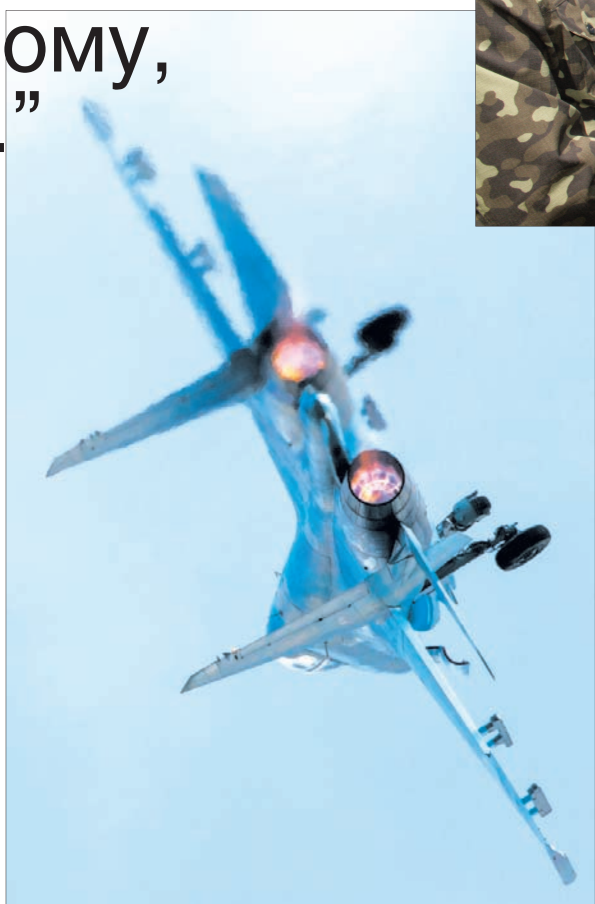
Сьогодні ситуація частково починає змінюватися, і не лише щодо фінансування війська, а й підходів до його підготовки. Яскравим підтвердженням цьому став проведений минулого тижня льотно-методичний збір екіпажів, пар, ланок тактичної та транспортної авіації, що проходив на базі бригади тактичної авіації, де командиром полковник Володимир Помогайбо.

До ЛМЗ залучався особовий склад понад двох десятків частин Повітряних Сил ЗС України. Винятковим також було й різноманіття задіяної авіаційної техніки: вертольоти Мі-8, навчально-бойові Л-39, винищувачі Су-27 та МіГ-29, штурмовики Су-25, бомбардувальники Су-24М, а також військово-транспортні літаки Ан-26 та Іл-76МД. Усього – до півсотні одиниць авіатехніки. Впродовж зборів авіатори здійснили 224 літаковильоти вдень та вночі, а загальний наліт склав майже чверть тисячі годин.

За словами заступника начальника авіації Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-майора Ігоря Черепенька особливим цей збір є ще й тому, що відпрацьовувалось бойове злагодження екіпажів не лише тактичної, а й транспортної авіації, причому з бойовим застосуванням усіх наявних засобів ураження як по повітряних, так і наземних цілях.

– Досвідчені авіатори отримали змогу на практиці від-

“...І навчитись самому, і навчити інших...”

Саме такий лейтмотив був покладений в основу льотно-методичного збору екіпажів тактичної та транспортної авіації, місцем проведення якого стала у числі інших бригада тактичної авіації винищувальна під командуванням полковника Олега Геся. Захід, що став черговим етапом підвищення професійних навичок льотного та наземного складу, за головну мету мав насамперед удосконалення навчальних методик за видами льотної підготовки та виконання практичних пусків ракет класу “повітря-повітря” і стрільб по наземних цілях на визначених полігонах.

Крім того, ЛМЗ став своєрідним “трампліном” для молодих пілотів авіабригади з їх підготовки до самостійних вильотів. Тим більше, що молодь у кількісному відношенні склала більше 70 відсотків від учасників заходу. Саме виходячи з цього, за словами командира авіаційної бригади полковника Олега Геся, “ цьогорічний план зборів значно більш динамічний та насичений.”

Льотно-методичний збір, що розпочався з вивчення та закріплення особовим складом необхідних теоретичних засад, обумовив головний принцип навчання за схемою “від простого – до складного”. “...І це стало провідним у диференційній підготовці як досвідчених, так і молодих пілотів та наземних спеціалістів, – зазначив полковник О. Гесь. – Крім того, активна практична фаза теж була розділена на два етапи. Тобто отримані знання кожен пілот закріплював навичками згідно із плановою таблицею. А використання кількох летовищ дало змогу більш ефективно використовувати як потенціал авіатехніки, так і особового складу. Звісно, це посилило рівень відповідальності керівної ланки усіх рівнів, але й водночас надало можливість якнайкраще перевірити дієвість і навчальних програм, і особистої майстерності, і якості взаємодії усіх ланок організації льотної роботи...”

Звісно, на характер та динаміку проведення заходу не могли не вплинути і такі фактори, як погодні умови. Тому певна корекція проведення практичних пусків таки мала місце саме через ці самі несприятливі метеоумови. Проте час, визначений для виконання льотних вправ, особливо для підготовки молодих пілотів, був використаний у повному обсязі. Так, майже сто відсотків з числа молоді пройшли необхідний курс з їх допуску до самостійного вильоту на бойовому винищувачі. Більше 70 годин провели у небі пілоти упродовж останніх двох льотних змін. І головний іспит – практичні пуски – усі визначені льотні екіпажі виконали на “відмінно”. Причому як денні (за цим завданням працювали сім екіпажів), так і нічні (за цією схемою вилетіло три екіпажі). В однаковій мірі поздоровлення з успіхом приймали й інженерно-технічний склад авіаескадрилей, і зв’язківці, і спеціалісти аеродромно-технічного забезпечення, і групи керівництва польотами за плідну працю та вагомий внесок у безаварійну роботу авіатехніки та озброєння, забезпечення безпеки польотів та чітку організацію практичної складової ЛМЗ. Скарбничка льотної майстерності та загального нальоту пілотами авіаційної бригади продовжує наповнюватись і кількісно, і якісно...

Володимир Лазарєв. м.Полтава.

Вертолітники спостерігають за колегами, які скидають перші бомби.

врагу достойный сможет дать ответ...”

(“Гімн авіаторів”)

набагато серйозніше...

Іл-76МД – стрільба з кормової гармати.

Су-25 готують до вильоту на полігон.

“Піші польоти.”

Чистка зброї після стрільб.

Результат снайперського бомбардування з Ан-26.

Надвечір після польотів...

новити, а молодь – опанувати необхідні навички бойового застосування авіаційних засобів ураження та бойової стрільби по повітряних та наземних цілях, – відзначив керівник зборів, заступник командувача ПС з авіації – начальник авіації Командування ПС ЗС України генерал-лейтенант Василь Нікіфоров. – Тобто учасники заходу мали можливість пригадати не тільки те, що робили дуже давно, а й набути нового досвіду. Завдяки цим зборам вдалося підготувати близько 40 льотчиків, що раніше не мали жодного досвіду бойових стрільб.

На підтвердження слів керівника зборів, деякі екіпажі транспортних літаків Ан-26 зізнаються, що навіть не знали, що з їх машин можна виконувати бомбометання.

– Соромно, звичайно, але транспортну авіацію для ведення бою не застосовували з часів розпаду Радянського Союзу, – говорить командир одного із екіпажів. – Ці збори дали нам унікальну можливість вперше випробувати наш Ан-26 в якості бомбардувальника. Особливо ж приємним є те, що ми з першого разу впорались із завданням і вразили задану мішень.

Відмінно впорався зі своїм завданням і екіпаж літака Іл-76МД Мелітопольської бригади транспортної авіації. Зокрема, старші бортові стрільці прапорщики Ігор Шаповал, Олександр Ковалік та старшина Юрій Андрощук стали першими, з часів здобуття Україною незалежності, хто виконав стрільби з кормової артилерійської установки – спареної гармати ГШ-23.

До речі, про озброєння. За твердженням начальника відділу експлуатації авіаційного озброєння управління головного інженера авіації авіації Командування Повітряних Сил ЗС України полковника Віктора Делечука, для ураження повітряних та наземних цілей на території Києво-Олександрівського полігона використовувався широкий асортимент засобів авіаційного ураження.

– Для виконання поставлених завдань пілоти здійснювали пуски керованих і некерованих ракет, стріляли з авіагармат різного калібру, – говорить полковник Делечук. – Мішені вражали також за допомогою фугасних авіабомб потужністю від 50 до 250 кг. Окрім цього, проводилося мінування території полігона протитанковими мінами з повітря за допомогою КМГУ.

Такому різноманіттю озброєння були раді не тільки пілоти.

– Наприклад – техніки-зброярі, які до цього рідко могли на практиці застосувати свої знання та здібності. В рамках збору вони отримали таку можливість, розкривши при цьому весь свій потенціал, – зазначив начальник відділу експлуатації ЛВД – заступник начальника управління головного інженера полковник Ігор Калюх. – Загалом, що стосується інженерно-технічного складу та інших підрозділів обслуговування задіяних у заході, то їм, відверто кажучи, доводилося нелегко. Адже окрім основної роботи з обслуговування великої кількості авіатехніки, на них в цей складний період покладалися завдання з охорони аеродрому. Але всі чудово розуміють, що це не просто збори, які проводяться з метою підвищення методичності, тренажів та набуття досвіду. Тепер все набагато серйозніше.

Владислав Дем’яненко. “Крила України”.
Фото автора, Антона Старишка, Дмитра Муравського.

ЗАЯВИ

Путін у черговий раз завертає війська у казарми

19 травня президент Росії Путін після проведення оперативної наради з постійними членами Ради Безпеки дав команду міністрові оборони повернути війська, що стояли поблизу кордонів з Україною, до місць постійної дислокації й продовжити бойову підготовку на прилеглих полігонах. Про це повідомляє прес-служба Кремля.

Показово, що російський керманич ставить завдання на відведення військ у контексті абсолютно іншого месиджу, який стосується припинення насильницьких дій на південно-сході України і вирішення проблем винятково у мирний спосіб. А це говорить про те, що, власне, сам процес відведення військ Кремль відсуває на задній план, підкреслюючи таким чином другорядність цієї проблеми.

Це викликає певні перестороги, адже Україна вже неодноразово пересвідчувалася у тому, що хазяїн Кремля не завжди є хазяїном свого слова. Принаймні на прикладі заяв Путіна, спочатку про відсутність російських військових в АР Крим, а згодом, ним же підтвердження їх наявності, залишається велика ймовірність того, що Президент РФ сам себе спростує через певний час.

Демонстрація м'язів російськими військами біля кордонів з Україною вже давно є предметом жвавих дискусій. Штаб Верховного головнокомандувача ОЗС НАТО в Європі (SHAPE) 10 квітня 2014 року оприлюднив через ЗМІ супутникові знімки, відзняті в березні і квітні 2014 року, на яких видно деталі розташування і призначення російських підрозділів, які НАТО побачила уздовж кордону з Україною. Чергового оберту актуальності тема російських військ набула після зустрічі Путіна з діючим головою ОБСЄ Дідьє Буркхальтером напередодні травневих свят. Тоді російський керманич заявив, що Москва відвела війська від українського кордону, додавши, що цю інформацію легко перевірити за допомогою засобів розвідки.

Вже за тиждень, 13 травня, Держдеп США опублікував чергову порцію супутникових фотографій, що свідчили про незмінність ситуації на кордоні з Україною. Принаймні на світлинах від 9 та 12 травня уся броне– та авіатехніка, дисльоковані в Ростовській області та у районі Бєлгорода, залишалися на попередніх позиціях, зафіксованих супутниками ще наприкінці березня, а у НАТО черговий раз заявили, що Росія, як і раніше, зберігає 40-тисячне угруповання військ на кордоні з Україною.

Наразі ситуація із відведенням військ залишається невизначеною. Тобто остаточно не зрозуміло чи Путін насправді зважився на відведення військ, чи це є черговою пустою заявою Кремля, аби ще трішки затягнути час. Очевидним залишається лише те, що бездіяльними війська не можуть так довго залишатися в умовах повної боєготовності й відриві від місць постійної дислокації. Тому ймовірність російського вторгнення на територію України поки що залишається високою.

ЕКОНОМІЧНИЙ ФАКТОР

Санкції Заходу та України ускладнять життя російській оборонці

Виробництво деяких видів російських озброєнь і військової техніки може дещо ускладнитися після введення Заходом санкцій проти Росії. Про це, як повідомляє ІТАР-ТАРС, заявив директор Федеральної служби з військово-технічного співробітництва Росії Олександр Фомін. За його словами, йдеться про деякі типи авіаційної, вертолітної й морської техніки, а також авіаційних засобів ураження.

Пакет економічних санкцій проти Росії, який готується в цей час США і Євросоюзом, у першу чергу передбачає введення заборони на експорт високих технологій, у тому числі, у нафтогазовій промисловості, а також, що використовуються у виробництві озброєнь і військової техніки. Як очікується, санкції будуть застосовуватися поступово. При цьому США наполягають практично на повному припиненні військово-технічного співробітництва з Росією.

Разом із тим, директор Федеральної служби з військово-технічного співробітництва Росії заявив, у разі, коли до санкцій приєднається ще й Україна, оборонно-промислові підприємства Російської Федерації виявляться перед загрозою неминучого закриття. У зв'язку із цим дуже дивною залишається позиція нашої держави, яка після російської анексії Криму, підтримки нею сепаратистського руху у східних регіонах України та розв'язання потужної інформаційної війни й досі не призупинила співробітництво у сфері оборони.

Мабуть, зважаючи саме на український фактор в російському ОПК, президент РФ провів нараду щодо виконання державного оборонного замовлення. Головним питанням, що обговорювалося в рамках її проведення, – імпортозаміщення в оборонно-промисловому комплексі. Незважаючи на необхідність величезних капіталовкладень для вирішення проблем імпортозаміщення, Путін наполягає на цілковитій автономності й незалежності російської "оборонки". Крім того, він вимагає відповідним чином скорегувати роботу російських наукових шкіл і "тісніше попрацювати" з Академією наук.

МАНЕВРИ

У Латвії почалися найбільші за час незалежності навчання

У Латвії почалися військові навчання Національних збройних сил "Намейс-2014", які називають найбільшими за час незалежності країни. Маневри пройдуть на суші й у територіальних водах у два етапи: спочатку будуть проведені навчання командного штабу, а потім польові тактичні. У них візьмуть участь понад дві тисячі військовослужбовців і "партизанів".

Як заявив командувач НЗС Раймонд Граубе, підготовка до навчань тривала близько двох років. Надалі об'єднані навчання латвійської армії планують проводити кожні чотири роки. Після навчань будуть зроблені висновки, які вплинуть на подальший розвиток збройних сил. А їхня основна мета – виявлення слабких місць існуючої системи підготовки військ.

Варто додати, що у цей час у латвійських територіальних водах відбуваються міжнародні морські навчання "Open Spirit-2014" за участі 26 кораблів країн НАТО і ЄС, які займаються пошуком і знищенням вибухонебезпечних предметів у Балтійському морі. Очевидно, ці навчання стали наслідком ще квітневої заяви Генсека НАТО Андерса Фог Расмуссена. Зокрема, в рамках проведення зустрічі міністрів оборони ЄС в Люксембурзі він заявив, що криза в Україні посилює необхідність активізації військового співробітництва між НАТО, Європейським Союзом і близькими партнерами. "Нам потрібно більше тренуватися і проводити навчання разом, наприклад, Силам реагування НАТО і Бойовим групам ЄС, щоб ми були готові до усіх несподіванок, які нам може принести майбутнє", – сказав Генеральний секретар НАТО.

"СТРІЛЕЦЬКА ЗРАДА"

Баку відмовляється від "АК" на користь "Тавора"

Азербайджан продовжує нарощувати і модернізувати озброєння своєї армії. Причому робить він це, поступово позбавляючись від техніки російського виробництва. Як повідомляє газета The Jerusalem Post, Азербайджан прийняв рішення відмовитися від автомата Калашникова на користь ізраїльської штурмової гвинтівки "Тавор".

Рішення озброїти азербайджанську армію ізраїльськими автоматами – далеко не перша ланка в ланцюжку військово-технічного співробітництва Баку і Тель-Авіва. Раніше в 2012 році стало відомо, що між двома країнами був укладений контракт на суму в 1 мільярд 600 мільйонів доларів. Ця угода стала своєрідним рекордом – її обсяг дорівнює всьому оборонному бюджету каспійської республіки на цей рік. Точні деталі угоди не відомі, але за деякими даними йдеться про постачання Азербайджану ізраїльських безпілотників, радіолокаційних станцій і систем протиракетної оборони.

Однак випадок з автоматами "Тавор" унікальний навіть на такому тлі. Справа в тому, що Баку має намір не просто купити цю зброю, а побудувати на своїй території завод з його виробництва. На думку експертів, відмова купувати "АК" є своєрідним демаршем, який Баку демонструє Москві у відповідь на її відмову щодо збільшення орендної плати за станцію радіолокації в Габалі, на території Азербайджану, яка була побудована ще в радянські часи.

Азербайджан – не перша держава на пострадянському просторі, що зацікавилася ізраїльськими гвинтівками. Наприклад, НВО "Форт", що у Вінниці, налагодив випуск своїх модифікацій цієї зброї з ізраїльських комплектуючих. Крім того, ще до серпневого конфлікту 2008 року Грузія отримала партію "Таворів" на суму в 65 мільйонів доларів. Щоправда, і в Україні, і в Грузії "Тавор" служить зброєю для спецпідрозділів, а не піхоти.

САНКЦІЇ В ДІЇ

"Роскосмос" спростував намічений пуск РН "Дніпро"

Кластерний запуск конверсійної ракети-носія "Дніпро" з 34 міні-супутниками в рамках спільної російсько-української програми "Дніпро" наприкінці червня не планується, повідомив представник "Роскосмосу".

Раніше ряд ЗМІ з посиланням на власні джерела повідомили, що найближчий запуск "Дніпра" відбудеться в ніч з 19 на 20 червня з позиційного району Ясненського з'єднання Ракетних військ стратегічного призначення Росії.

Слід зазначити, що це – один з трьох запланованих на поточний рік запусків за програмою "Дніпро", при цьому офіційно жоден з них не скасований. Серед запланованих для виведення на навколоземну орбіту 34 супутників першого запуску є супутники, які належать кільком країнам, у тому числі Великобританії, Голландії, Іспанії, Казахстану, Росії, Саудівській Аравії, Японії, Південній Кореї, США, Канаді.

"Складнощів з українською стороною ніяких не виникає, всі підприємства працюють в стандартному режимі, всі зобов'язання виконуються, роботи йдуть у суворій відповідності до графа", – було зазначено в попередньому повідомленні російських ЗМІ.

АВАРІЯ "ПРОТОНА-М"

Втрачений найпотужніший російський супутник зв'язку

Ракета-носій "Протон-М" була запущена в розрахунковий час 16 травня. Космічний апарат "Експрес-АМ4Р" – найпотужніший російський супутник зв'язку – був створений європейською компанією EADS Astrium на замовлення ФДУП "Космічний зв'язок" в рамках Федеральної космічної програми Росії на 2006-2015 роки.

"Експрес-АМ4" був третім космічним апаратом серії "Експрес", запущеним в 2014 році. 16 березня цього року "Протон-М" з розгінним блоком "Бриз-М" успішно вивів на орбіту супутники "Експрес-АТ1" і "Експрес-АТ".

За інформацією "Роскосмосу", аварія сталася під час роботи третього ступеня "Протона", коли ракета знаходилася у верхніх шарах атмосфери.

"Під час виведення на етапі роботи третього ступеня ракети-носія виникла нештатна ситуація, і космічний апарат "Експрес-АМ4Р" не був виведений на орбіту. Нині представники держкомісії аналізують телеметричну інформацію і з'ясовують причини виникнення нештатної ситуації", – сказала прес-секретар глави "Роскосмосу".

НП сталася на 540-й секунді польоту. Таким чином, третій ступінь ракети не допрацював близько 40 секунд до запланованого відділення розгінного блока "Бриз-М". Аварія сталася на висоті 160 кілометрів, і швидкість ракети, як заявляють в "Роскосмосі", у цей момент складала близько 7 кілометрів за секунду. Район падіння уламків ракети досі точно не відомий.

"Протон" впав за межами Казахстану, даних про жертви і руйнування поки не надходило. Як повідомило джерело в "Роскосмосі", ракета могла впасти на території Алтаю або в акваторії Тихого океану.

"Скоріш за все, отруйний гептил в результаті вибуху згорів разом з розгінним блоком і найпотужнішим російським супутником зв'язку", – повідомило джерело в космічній галузі.

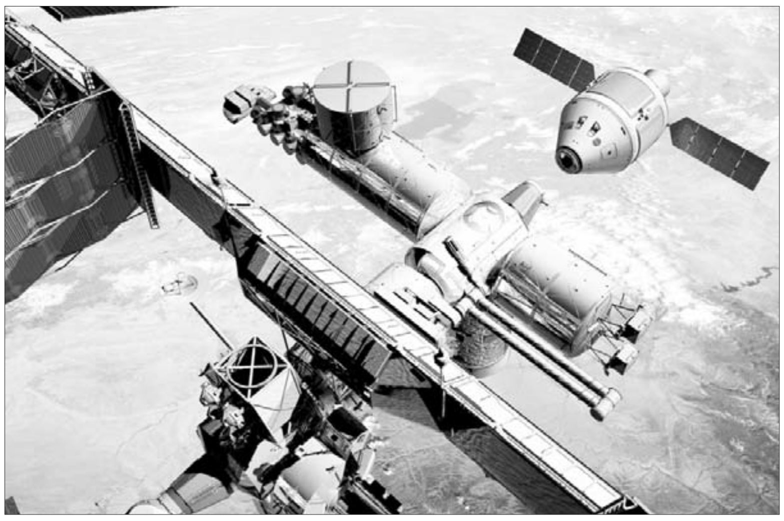
Для з'ясування причин аварії найближчим часом буде створена спеціальна комісія. Поки ж, за інформацією джерела агентства, всі запуски "Протонів" з Байконура будуть припинені. Найближчий з них повинен був відбутися 15 липня цього року.

В даний час "Роскосмосом" зібрана група експертів, до завдань якої входить з'ясування подробиць і причин даної аварії. Поки що про причини не говорять, але не виключено, що в усьому винен людський фактор – помилка при складанні. Саме вона стала причиною аварії "Протон-М" 2 липня минулого року, коли ракета зійшла з курсу і звалилася на землю всього через кілька секунд після старту неподалік від місця запуску.

ПЕРСПЕКТИВА

Міжнародна космічна станція працюватиме і без Росії

Міжнародна космічна станція (МКС) зможе продовжити свою роботу і без участі Росії. Про це заявив глава NASA Чарльз Болден в Берліні. Це твердження стало відповіддю Бодена на заяву віце-прем'єра Росії Дмитра Рогозіна, що після 2020 року Росія не планує використовувати МКС, і американська частина в Міжнародної космічної станції не зможе функціонувати без участі Росії. Чарльз Болден зазначає, що МКС функціонує за участю США, Росії, Японії, Європи і Канади.

За його словами, NASA очікує, що в 2017 році астронавтів почнуть запускати і приватні компанії. У розпал напруженості між Москвою та Вашингтоном через російську агресію в Україні, Рогозін заявив, що Росія стурбована щодо продовження співпраці у сфері високих технологій з "ненадійним партнером", який "все політизує".

Джеймс Оберг, колишній інженер NASA і автор книги "Орбіта під нещасливою зіркою", в якій йдеться про спільну історію двох країн у космосі, сказав, що останні заяви обох сторін поклали кінець їх "партнерству, заснованому на вимушеній взаємній залежності", і дали старт новій ері космонавтики. "Тепер відбудеться зсув у проведенні космічних операцій, для яких довгий час збирали сили", – сказав він. "Ми переходимо від стандартної моделі, де всі разом будують щось одне, до антарктичної моделі, коли у кожного своя власна програма". Оберг сказав, що зменшення вступних внесків для запусків у космос сприяє не тільки появі нових проектів з таких країн, як Китай та Індія, а й формуванню нового комерційного сектора, в якому три головних актори розвивають можливості доставки екіпажів на орбіту. Є компанії, з якими США співпрацює давно, Boeing і Sierra Nevada, а є й нові, такі як SpaceX.

Погрози Росії можуть мати позитивні наслідки для NASA, а також для приватного сектора. Виконавчий директор агентства Чарльз Болден використав ситуацію, що склалася у відносинах з Росією, в космічній сфері, як "батіг і пряник" для того, щоб змусити Конгрес прийняти запропонований Бараком Обамою бюджет в 17.5 млрд дол на 2015 р., 848 млн дол з якого мають піти на програму NASA "Commercial Crew" (засоби комерційної доставки космонавтів на орбіту). "Питання про те, чи потрібно рухатися вперед, це вибір між тим, щоб повністю фінансувати проект президента, що дасть можливість здійснювати всі запуски в космос з нашої території, і тим, щоб продовжувати платити мільйони росіянам", – написав Болден у своєму блозі в кінці квітня. "Рогозін зараз робить NASA тільки сильнішим, в результаті чого воно може прискорити існуючі програми і добитися повної автономії", – додав Оберг. "Коли це трапиться – сказали мені деякі по-справжньому далекоглядні росіяни – у найближчих три-п'ять років, остання сфера космічної індустрії, де Росія поки ще грає важливу роль, буде закрита для неї. Їх технології та засоби вже стануть не потрібними".

ЧЕРГОВИЙ СТАРТ

США запустили в космос новий супутник GPS

16 травня з космодрому Кейп Канаверал за допомогою ракети Delta 4 (Дельта 4) в космос відправився космічний апарат, який змінить на орбіті один із супутників системи GPS (Global Positioning System).

Ракета стартувала з пускового майданчика в 20:03 за місцевим часом. Запуск відбувся з затримкою на один день, пов'язаною з погодними умовами.

Delta 4 прискорилася до 1 Маха менш ніж за хвилину, ще через хвилину вона "відстрелила" бічні прискорювачі, а через чотири хвилини почалося відділення ступенів.

Для того, щоб перемістити апарат на перехідну орбіту, був активований кріогенний верхній ступінь, двигун вимкнувся над північною частиною Атлантичного океану на 15-й хвилині польоту.

Через три години з початку польоту знову був запущений двигун RL10B-2, щоб "скруглити" орбіту.

В результаті прямого виведення на орбіту супутник Global Positioning System 2F-6, вартість якого $ 245 мільйонів, через три години п'ятнадцять хвилин після запуску приступив до роботи.

GPS 2F-6 замінить на орбіті застаріваючий апарат GPS 2A-23, який знаходиться в площині D, Позиції 4 сузір'я супутників. Супутник GPS 2A-23 відправився в космос за допомогою ракети Delta 223 в жовтні 1993 року. До кінця терміну роботи він служитиме резервним супутником мережі.

ПРИВАТНИЙ КОСМОС

Космічний Dragon успішно повернувся

18 травня приватний космічний апарат Dragon здійснив успішне приводнення в заздалегідь розрахованому районі Тихого океану неподалік від узбережжя американського штату Каліфорнія.

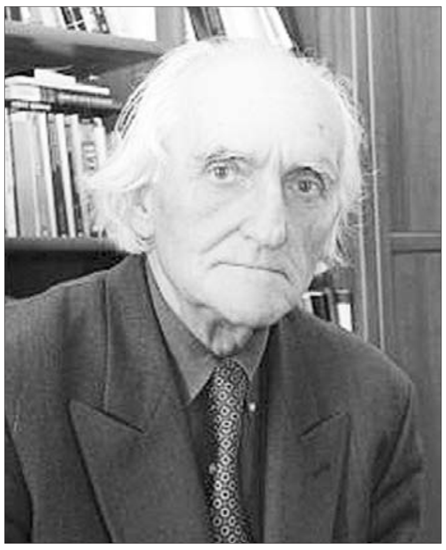

За словами представників НАСА, космічний корабель Dragon повернувся на Землю в розрахунковий час, використовуючи для цього три парашути. Корабель був знайдений рятувальним загоном, після чого доставлений в американське місто Лос-Анджелес. На борту Dragon знаходилося більше 1587 кг вантажу, який відправили на Землю члени екіпажу МКС. Вже наступного дня після приводнення деякі з цих зразків доставлені в лабораторії для вивчення.

Серед вантажу, який Dragon повернув на Землю, – близько 726 кг наукових вантажів (зразки біотехнологій, біологічні дослідження, фізичні наукові дослідження і т.д.) – результатів 150 експериментів, які проводилися в орбітальній лабораторії. Деякі дані вже були проаналізовані на орбіті, проте багато методик обробки даних не доступні в космосі, тому повернення зразків на Землю є єдиним способом обробки цих даних.

На даний момент Dragon є єдиним вантажним космічним апаратом, який може транспортувати вантажі не тільки з Землі на МКС, але і назад. Інші космічні апарати – російський "Прогрес", європейський ATV і японський HTV, можуть доставляти вантаж на орбіту, при цьому під час повторного входження в атмосферу Землі вони згорають в ній.

Як Московія привласнила історію Київської Русі

(Вперше надруковано у збірці Ярослава Дашкевича "Учи неложними устами сказати правду" (К.: Темпора, 2011. – 828 с.)

Створюючи свою українську державу, українці повинні переглянути й уточнити свою історію, базуючись на правді, достовірних фактах і історичних подіях. Перебуваючи упродовж століть під владою завойовників, українці фактично були позбавлені можливості впливу на формування національної свідомості і розвиток своєї історії, в результаті чого історія України написана переважно на догоду цим завойовникам. Особливо не з'ясованим є питання про претензії і домагання Московії, а в подальшому Росії, на історичну спадщину Київської Русі.

В романі-дослідженні В. Білінського ("Країна Моксель або Московія" / Київ: Видавництво ім. Олени Теліги, 2008, 2009, в трьох книгах) повідомляються факти, взяті з історичних джерел (переважно російських), що свідчать про докорінне перекручування історії Російської імперії, направлене на створення історичної міфології про те, що Московія і Київська Русь мають спільні історичні корені, що Московія має "спадкові права" на Київську Русь.

Звичайне шахрайство московитів, що привласнили собі минуле Великого Київського князівства і його народу, завдало страшного удару по українському етносу. Тепер завдання полягає в тому, щоби, на правдивих фактів, розкрити брехливість і аморальність московської міфології.

Розглянемо основні питання цієї проблеми.

Московські, а пізніше російські царі розуміли, що без великого минулого неможливо створити велику націю, велику імперію. Для цього потрібно було прикрасити своє історичне минуле і навіть привласнити чуже. Тому московські царі, починаючи з Івана IV (Грозного) (1533–1584), поставили завдання привласнити історію Київської Русі, її славне минуле і створити офіційну міфологію Російської імперії.

На це можна було б не звертати уваги, якщо б ця міфологія не зачіпала корінних інтересів України, не була направлена на повне знищення України – її історії, мови, культури. Час показав, що російські імперршовіністи робили і роблять все можливе для реалізації цього захвдання.

Протягом століть, особливо з початком XVI ст., в голови людей втовкмачували і втовкмачують, що Російська держава і російський народ беруть початок від великого князівства Київського; що Київська Русь – колиска трьох братніх народів – російського, українського та білоруського; що росіяни за законом "старшебратства" мають право на спадщину Київської Русі. Цією жалюгідною брехнею дотепер користується російська історіографія і державні діячі Росії, а також "п'ята колона" в Україні, в яку входять комуністи і майже всі регіонали у Верховній Раді. Відомо що:

– В час існування держави Київської Русі про Московську державу не було ні згадки. Відомо, що Московське князівство, як улус Золотої Орди, засноване ханом Менгу-Тимуром тільки в 1277 році. До цього часу Київська Русь уже існувала більше 300 років;

– Немає ніяких фактів про зв'язок Київської Русі з фінським етносом землі "Моксель" і пізніше Московським князівством з князівствами земель Київської Русі до XVI ст. В той час, як у 988 році відбулося хрещення держави Київської Русі, фінські племена землі "Моксель" перебували в напівдикому стані.

Як можна говорити про якогось "старшого брата", коли цей "старший брат" з'явився на світ декілька століть пізніше ніж русичі-українці. Він не має жодного морального права називати себе "старшим братом", диктувати люду правила існування, насаджувати свою культуру, мову, світосприймання. Відомо, що до кінця XV ст. не існувало російської держави, не було старшого брата "великороса" і російського народу, а була Суздальська земля – земля Моксель, а пізніше Московське князівство, що входило в склад Золотої Орди – держави Чінгізидів. З кінця XIII до початку XVIII ст. народ цієї землі називали московитами. Московські історики замовчують питання про своє національне походження.

Московити, великороси – хто вони?

Московити. У IX–XII ст. великий край від Тули, Рязані й теперішньої Московської області, меря, весь, мокша, чудь, мордва, марі та інші – все це народ "моксель". Ці племена стали згодом основою народу, що прозвав себе "великоросами".

У 1137 р. на ці землі прийшов молодший син київського князя Мономаха – Юрій Довгорукий, який залишився без княжого стола у Київському князівстві. Юрій Довгорукий започаткував князювання Рюриковичів на землях "Моксель", очоливши Суздальське князівство. В нього від жінки місцевого племені народився син Андрій, якого назвали "Боголюбським". Народжений і вихований в лісовій глухомані в середовищі напівдиких фінських племен, князь Андрій розірвав усі зв'язки з батьківською дружиною і зі старими київськими звичаями.

У 1169 р. Андрій Боголюбський захопив і зруйнував Київ: прийшов варвар, що не відчував ніякого родинного зв'язку з слов'янською святинею – Києвом.

За короткий час (50–80 років) на кожне фінське поселення був посаджений князь із Рюриковичів, уроженець від мами мерянки, муромчанки, мокшанки... Так з'явилися на землі "Моксель" князівства: Володимирське, Рязанське, Тверське та інші. В цей час на землі "Моксель" починають проникати окремі місіонери з розповсюдженням християнства. Про масове "перетікання" слов'ян із Придніпров'я на землі "Моксель", як це стверджують московські історики, не може йти ніякої мови. Для чого слов'янам із плодючих земель Придніпров'я іти через непрохідні хащі і болота тисячі кілометрів в невідому напівдику глуш?

На базі християнства на землі "Моксель" починає формуватися мова, яка з часом стала російською. До XII ст. на землях "Моксель" проживали тільки фінські племена. Це підтверджують археологічні розкопки О.С.Уварова (Меряни та їхній побут за курганними розкопками 1872 р. – 215 с.). Із 7729 розкопаних курганів не виявлено жодного слов'янського поховання.

Антропологічні дослідження А.П.Богданова і Ф.К.Вовка, що проводили вивчення людських черепів, підтверджують відмінні особливості фінського і слов'янського етносів.

У 1237 р. на Суздальську землю прийшли татаро-монголи. Всі, хто схиляв голову, цілував чобіт хана і приймав його підданство, залишались живими і неушкодженими, хто не хотів покоритися – знищувались. Володимирські князі Юрій і Ярослав Всеволодовичі покорилися хану Батию. Таким чином, земля "Моксель" ввійшла в склад Золотої Орди імперії Чінгізидів, і її воєнна сила влилась у військові сили імперії. Очолював військову дружину землі "Моксель" в складі війська хана Батия володимирський князь Юрій Всеволодович. Факт формування в 1238 р. воєнної дружини із фінських племен, які використовувалися Батиєм у завойовницьких походах на Європу в 1240-1242 рр., є прямим доказом встановлення влади хана в Ростово-Суздальській землі.

На період воєнного походу Юрія Всеволодовича на Володимирське князівство був посаджений молодший брат Юрія – Ярослав Всеволодович, який віддав хану Батию свого восьмирічного сина Олександра Ярославовича в аманати (тобто заложники). Пробувши в Орді у Батия з 1238 по 1252 р. Олександр, названий і прославлений російськими істориками як Невський, засвоїв увесь устрій і звичаї Золотої Орди, став андом (кровним братом) сина Батия Сартака, одружився на дочці хана Батия і згодом став вірним слугою Золотої Орди, очоливши Володимирське князівство (1252-1263). Він не брав участі в жодній серйозній битві, всі перемоги Олександра Невського – жалюгідна брехня. Князь Олександр просто не міг брати участі в зіткненнях на Неві в 1240 р. і на Чудському озері в 1242 р., будучи іще дитиною.

Слід відзначити, що управлінська влада Ростово-Суздальських князів була мінімальною. Ханом Батиєм для керівництва князівством (улусом) назначався намісник – великий баскак, а на місцях – удільні баскаки. Це були повновладні правителі Золотої Орди, які керувалися законами Яси Чінгізидів. Брехнею російських істориків є те, що суздальські, а пізніше і московські князі, були незалежні від Золотої Орди. Першим правителем князівства (улуса) у ханській грамоті названий баскак або даруга, а князі рахувалися на другому, а то і на третьому місці.

Брехнею є те, що Москва заснована Юрієм Довгоруким у 1147 р. Це міф, який не має доказового підтвердження. Москва як поселення була заснована 1272 року. Цього ж року був проведений третій перепис населення Золотої Орди. При першому переписі (1237-1238 рр.) і другому (1254-1259 рр.) поселення – Москва – не згадується.

Московія як князівство виникло в 1277 р. за наказом татаро-монгольського хана Менгу-Тімура і було звичайним улусом Золотої Орди. Першим Московським князем став Даниїл (1277-1303) (молодший син Олександра т. з. Невського). Від нього бере початок династія московських князів Рюриковичів. У 1319 р. хан Узбек (про це мовиться у вищеназваному романі-дослідженні В. Білінського) призначив свого брата Кулхана удільним московським князем, а з 1328 р. – Великим Московським князем. У російській історичній літературі названий як Калита, Хан Узбек, прийнявши іслам, знищив майже всіх князів Рюриковичів. У 1319–1328 рр. пройшла зміна династії Рюриковичів на династію Чінгізидів в Московському улусі Золотої Орди. А 1598 року в Московії перервалася династія роду Чінгізхана, яка почалася від князя Івана Калити (Кулхана). Тобто звиш 270 років Москвою правили чисті Чінгізиди.

Нова династія Романових (Кобиліних) у 1613 р. зобов'язалася свято зберігати давні традиції і принесла клятву на вірність старій династії Чінгізидів.

Московська православна церква в 1613 р. стала стабілізуючою силою, яка забезпечувала зберігання татаро-монгольської державності в Московії.

Із наведених даних видно, що Московія є прямою спадкоємницею Золотої Орди держави Чінгізидів, тобто, насправді татаро-монголи були "хрещеними батьками" московської державності. Московське князівство (а з 1547 р. царство) не мало жодних зв'язків до XVI ст. з князівствами земель Київської Русі.

Великороси. Плем'я великоросів, або російський народ, як він сьогодні зветься, з'явилося близько XV–XVII ст. серед фінських племен: мурома, мері, весі та ін. Тоді зароджується його історія. Немає історії великоросів на землі Київській! Історія великоросів починається із "Залещанської землі", з Московії, які ніколи не були Руссю. Татаро-монголи, що прийшли на ці землі, внесли значний вклад у

формування "великоросів". На психологію великороса наклали відбиток запозичення татаро-монгольського інстинкту завойовника, деспота, в якого основна мета – світове панування. Так до XVI ст. сформувався тип людини-завойовника, страшного у своєму неуцтві, люті й жорстокості. Цим людям не були потрібні європейська культура й писемність, їм чужі такі , як мораль, чесність, сором, правдивість, людська гідність, історична пам'ять тощо. Значна частина татаро-монголів у XIII–XVI ст. влилася до складу великоросів, з них починають свій родовід понад 25 % російської шляхти. Ось деякі прізвища татар, які принесли славу імперії: Аракчеєв, Бунін, Грибоєдов, Державін, Достоєвський, Купрін, Плеханов, Салтиков-Щедрін, Тургенєв, Шереметьєв, Чаадаєв та багато інших.

Щоб привласнити історію Київської землі і увічнити цю крадіжку, великоросам треба було придушити український народ, загнати його в рабство, позбавити власного імені, виморити голодом тощо.

Українців, які проявилися як нація в XI–XII ст., а можливо, й раніше, оголосили "малоросами" й узялися втовкмачувати цю версію всьому світові. За найменший відступ від цієї версії людей страчували, знищували, засилали в ГУЛАГи. Радянський період був особливо жорстоким. За той час Україна втратила понад 25 мільйонів своїх синів і дочок, які загинули у війнах за інтереси Росії, під час колективізації, на висилках і в катівнях.

Так "старший брат", "великорос" змушував жити "молодшого брата", "малороса" у жорстоких "обіймах любові".

Створення історичної міфології Російської держави

Ще за часів князювання Василя III (1505–1533) в Московії зародилася ідея величі, яку висловив представник Московського православ'я монах Філофей: "Два Рима впали, а третій стоїть, а четвертому не бути". Відтоді у московитів зароджується думка всемогутності й "богообраності", що "Москва – третій і останній Рим". Ці думки поширювались і утверджувались в Московії. Скільки крові було пролито московськими князями, а пізніше – царями заради цієї ідеї-маячні.

За царювання Івана IV (Грозного) домагання Московії на спадщину не тільки Київської Русі, а і Візантійської імперії посилюються. Так, за переказами, шапка Мономаха, буцімто подарована київському князю Володимиру Мономаху його дідом – базилевсом Костянтином IX, вважалися символом передачі влади Візантією Київській Русі. Враховуючи те, що першим Суздальським князем був шостий син князя Володимира Мономаха Юрій Довгорукий, то наявність у Московії цієї шапки є "доказом" спадкових прав московських правителів не тільки на Київський великокняжий престол, а і на спадщину колишньої Візантійської імперії. Далі був складений облудний заповіт Володимира Мономаха про передачу "спадкоємних прав" синові Мономаха Юрію Довгорукому, підкорювачу так званої "Залещанської" землі. Все це було видумкою. Насправді, шапка Мономаха була золотою бухарською тюбетейкою, яку Хан Узбек подарував Івану Калиті (1319–1340), який пристосував цю тюбетейку-шапку для свого звеличення. (Логвин Ю. Кобила, Калита і тюбетейка "Мономаха" / Час. – Київ, 1997, 27 березня).

Іван IV (Грозний) уперше 1547 року вінчався в церкві з титулом Московського царя як "наслідувач" грецьких і римських імператорів. Із 37 підписів, що скріпили грамоту, прислану з Константинополя в Москву, 35 виявилися підробленими. Так Іван Грозний став "спадкоємцем візантійських імператорів". Так узаконилась брехня.

Масовану державну фальсифікацію історії свого народу почав Петро I. Він уперше в 1701 р. видав указ про вилучення в покорених народів усіх письмових національних пам'яток: літописів, хронографів, хронік, давніх історичних записів, церковних документів, архівів тощо. Особливо це стосувалась України-Русі.

У 1716 р. Петро I "знімає копію" з так званого Кенігсберзького літопису, де було показано "об'єднання" давнього літописання Київського і Московського князівств і обгрунтовувалась єдність слов'янських і фінських земель. Однак доступ до "копії"-фальшивки, як і до самого оригіналу, був закритий.

Ця Петрова фальсифікація стала основою для подальших фальсифікацій – написання т. зв. "загальноруських літописних зводів", в яких обгрунтовувалось право Московії на спадковість Київської Русі. На основі цих фальсифікацій 22 жовтня 1721 р. Московія оголосила себе Російською імперією, а московитів – росіянами. Так була вкрадена у законних спадкоємців Київської Русі – українців історична назва Русь.

Петро I завіз з Європи велику кількість спеціалістів, у тому числі і професіоналів-істориків, яких залучив до написання і фальсифікації історії Російської держави.

Для цього кожний іноземець, що поступив на державну службу, давав присягу про нерозголошення державної тайни і зобов'язувався ніколи не покидати Московську державу. Виникає питання, які можуть бути державні таємниці при "обробці російської історії" давніх часів? У будь-якій цивілізованій європейській країні після 30–50 років розсекречуються всі архіви. Російська імперія дуже боїться правди про своє минуле. Смертельно боїться!

Після Петра I, який перетворив Московію на Російську державу, еліта Московії почала замислюватися над необхідністю створення цілісної історії власної держави. За цю справу ретельно взялася імператриця Катерина II (1762–1796), яка не допускала думки про те, що в царському роду вона може бути серед рядової татаро-монгольської знаті. Катерина II, по-європейськи освічена людина, ознайомившись з архівними першоджерелами, звернула увагу, що вся історія держави тримається на словесній билинній міфології і не має доказової бази.

Тож Катерина II своїм указом від 4 грудня 1783 р. створює "Комісію для складання записок про древню історію переважно Росії" під керівництвом і доглядом графа А.П.Шувалова в складі 10 видатних істориків. Основне завдання, що було поставлене перед комісією, полягало в тому, щоби за рахунок переробок літописів, написання нових літописних зводів та інших фальсифікацій обгрунтувати "законність" привласнення Московією історичної спадщини Київської Русі і створення історичної міфології держави Російської. Комісія працювала 10 років. У 1792 р. "Катерининська історія" побачила світ. Робота комісії проводилась в наступних напрямах:

– збір усіх письмових документів (літописів, архівів тощо). Ця робота вже частково була зроблена Петром I. Збирання матеріалів проводилось не тільки зі своєї країни, а також з інших країн – Польщі, Туреччини та ін.;

– вивчення, фальсифікація, переписування або знищення історичних матеріалів. Так були переписані літописи: "Слово о полку Ігоревім", "Повість минулих літ", "Лаврентіївський літопис" та багато інших. Деякі літописи переписувалися по декілька разів, а оригінали знищувались або засекречувались. Так, були засекречені "Скіфська історія" А.І.Лизлова, що була видана в 1776 і 1787 рр., "Історія Російська із найдавніших часів" В.М.Татіщева, видана 1747 р. В "Скіфській історії" А.І.Лизлова вказується, що жителі Московії – це окремий відособлений самобутній народ, який нічого спільного не має з Руссю (Києвом), Литвою, поляками тощо;

– написання нових "загальноруських зводів", які писалися у XVIII ст., а подавалися, що вони XI, XIII, XIV ст. Всі ці зводи проповідували "загальноруську ідею". Це в той час, коли на київській землі жили слов'янські племена (поляни, деревляни, сіверяни та ін.), які вже були християнами, в "Залещанській" землі жили фінські племена (мурома, меря, весь, мокша та ін.), які перебували у напівдикому стані, і ці племена не мали в історії нічого спільного аж до XVI ст.;

– для обгрунтування єдності Київської Русі і фінських племен були написані тисячі різних зводів. Усі ці зводи і літописи, як вказується в романі-дослідженні В.Білінського, є тільки у переписаному вигляді, жодного оригінала. Жодного! Все це вказує на неймовірну за масштабами безсоромності й нахабства фальсифікацію при створенні історії Держави Російської.

Не можна вічно жити в брехні!

Настав час, щоби українські історики написали правдиву історію України, яка грунтувалась би не на фальсифікованих Катериною II літописах і заново написаних у XVIII столітті "загальноруських літописних зводах", а на історичних фактах, зафіксованих у документах, зокрема таких країн, як Польща, Туреччина, Греція, Іран та ін. Люди мають знати правду.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

22 травня – 1 липня

22 травня 1945 р. *народився військовий льотчик, начальник штабу ВПС ЗС України (1998-2003) Л.С.Петрів.*

23 травня 1941 р. *народився заслужений журналіст України, оглядач газети "Крила України" (2000-2006) А.Г.Гончар.*

26 травня 1874 р. *народився французький піонер авіації А.Фарман.*

26 травня 1924 р. *відбувся перший політ першого вітчизняного суцільнометалевого літака АНТ-2 конструкції ОКБ А. Н. Туполєва, Н.І.Петров.*

26 травня 1917 р. *народився Герой Радянського Союзу льотчик-бомбардувальник Н.У.Кондратович.*

26 травня 1956 р. *відбувся перший політ винищувача-перехоплювача Т-3 (Су-9) ОКБ П.О.Сухого, В.М.Махалін.*

27 травня 1779 р. *народився конструктор бойових ракет О.Д.Засядько.*

27 травня 1914 р. *відбувся перший політ поплавкового варіанту літака І.І.Сікорського "Ілля Муромець", І.І.Сікорський, Г.І.Лавров.*

28 травня 1919 р. *народився Герой Радянського Союзу льотчик-випробувач І.П.Шумілов.*

28 травня 1947 р. *народився Головнокомандувач Військово-Повітряних Сил України (2002-2004 рр.) Я.І.Скалько.*

28 травня 1969 р. *відбувся перший політ винищувача МіГ-23С, О.В.Федотов.*

28 травня 1981 р. *здійснив перший політ спортивний літак Як-55, М.Б.Молчанюк.*

29 травня 1907 р. *народився льотчик-винищувач Герой Радянського Союзу О.П.Осадчий.*

29 травня 1958 р. *В.В.Вініцький на вертольоті Ка-1 встановив світовий рекорд швидкості на замкнутому маршруті 100 км – 162,7 км/год.*

30 травня 1869 р. *народився Джуліо Дуе, італійський полководець, перший великий теоретик військової авіації.*

30 травня 1946 р. *засновано ДП "Антонов".*

30 травня 1962 р. *відбувся перший політ винищувача-перехоплювача Су-15 (Т– 58Д – 1).*

30 травня 1980 р. *завершено Державні спільні випробування штурмовика Су– 25.*

30 травня 1981 р. *завершено Державні спільні випробування фронтового бомбардувальника Су -24М.*

30 травня 2000 р. *перший політ вертольота Мі-24М із запорізькими двигунами ВК– 2500.*

31 травня 1938 р. *льотчик-винищувач А.О.Губенко, що воював у Китаї як доброволець, успішно таранив японський винищувач.*

31 травня 1970 р. *народився командир військової частини А2673 В.Г.Дейнега.*

31 травня 1972 р. *народився командир військової частини А3186 В.І.Умриш.*

31 травня 1974 р. *здійснено перший політ літака Су-15Т зі штангою дозаправки паливом у повітрі.*

1 червня 1928 р. *народився льотчик-космонавт Герой Радянського Союзу Г.Т.Добровольський.*

1 червня 1935 р. *відбувся перший політ літака-амфібії S– 43.*

1 червня 1939 р. *відбувся перший політ німецького бойового літака FW– 190V1.*

1 червня 1994 р. *запорізьке ВО "Моторобудівник" перетворено у ВАТ "Мотор Січ".*

Із запізненням у кілька десятиліть увіковічили Героя

"Ще одну білу пляму в історії Великої Вітчизняної війни вдалось стерти", – промовляє полковник запасу Костянтин Оборін, воїн-афганець, президент аероклубу "Одеса", тричі рекордсмен України, що протягом семи років обіймав посаду віце-президента Федерації парашутного спорту України. Нещодавно чоловік дізнався, що є внуком легендарного льотчика Костянтина Петровича Оборіна. Льотчик здійснив перший у Великій Вітчизняній війні нічний повітряний таран фашистського бомбардувальника. Таран був здійснений на четвертий день війни. До відомого подвига молодшого лейтенанта Віктора Талаліхіна, який таранив ворога у небі Москви 7 серпня, залишалось ще цілих півтора місяці. Попри унікальний подвиг про старшого лейтенанта Оборіна на довгий час забули, його ім'я загубилось серед багатьох невідомих Героїв війни...

Вищий пілотаж від внука

Пошуковці і активісти не один рік добивались того, аби ім'я Костянтина Оборіна було знову вписане в історію. Нещодавно пам'ятник людині-легенді все ж встановили, хоч із запізненням у десятиліття….Урочиста церемонія відкриття пам'ятного знака льотчику-винищувачу старшому лейтенанту Костянтину Оборіну відбулась в травні цього року. Розташований монумент в Тарутино Одеської області. Саме в небі над цим районним центром і було здійснено повітряний таран фашистського бомбардувальника. Прикметно, що під час відкриття постаменту в небі на літаку Як-50 внук славетного льотчика показав вищий пілотаж.

Небесна "наркоманія"

Внук героя жартує, що авіаційне "коріння" і бажання служити на благо народу ніяк не викориниш. Каже, багато хто називає його "наркоманом неба", та він не ображається. Будучи воїном-афганцем і ліквідатором аварії на Чорнобильській атомній станції, чоловік здійснив 3200 стрибків із парашутом, один із яких – на Полярне коло разом із прапором України.

– Авіація – у мене в крові, – каже Костянтин. – Я літаю на п'яти літаках. А в 2010 році вдалось побудувати легендарний аероплан "Фарман" за кресленнями столітньої давнини. Будівництво аероплана було здійснено до сторіччя першого вдалого польоту в історії радянської авіації. Усі деталі літаючого засобу виготовлені вручну. Від літака, на якому свій історичний політ здійснив Михайло Єфимов, він відрізняється лише сучасним авіадвигуном.

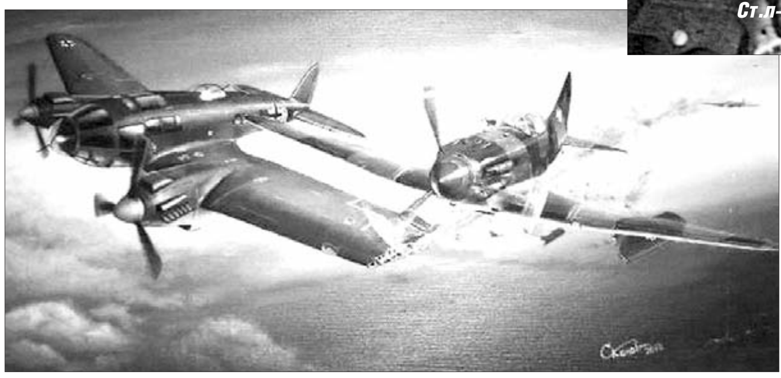
Бабуся казала: "Мій чоловік – герой"

– Ми не завжди досконально знаємо історію своєї родини, – стверджує Костянтин. – А коли починаємо шукати, з'являються нові факти в житті наших рідних, про які ніхто і не здогадувався. Війна, мов кажучи, не обійшла мою родину стороною. Обоє моїх дідів були льотчиками, обоє – безстрашно віддали життя за наше майбутнє. Мені дуже приємно, що мене назвали на честь дідуся, і я зроблю усе, аби не підвести його. Пам'ятаю, як в дитинстві приїжджав до бабусі і запитував : "Чому ти одна?" А вона відповідала: "Мій чоловік – герой, він загинув за наші життя". Тоді я і уявити не міг, наскільки все серйозно. Пізніше ми почали шукати дані про рідних. Звісно, в сім'ї розповідали про таран, та документальне підтвердження вдалось знайти уже в незалежній Україні. Серед архівних документів вдалось розшукати бойове донесення. Варто подякувати і пошуковцям, що залишились небайдужими до Костянтина Петровича. Звісно, будемо постійно приносити квіти як до могили дідуся, так і до пам'ятника. Я навіть картину замовив, що ілюструє легендарний таран. Наразі вона знаходиться у мене вдома, пізніше, можливо, передам її до музею.

Встановлення історичної справедливості

Справа увіковічення легендарного льотчика Костянтина Оборіна розпочалась багато років тому. Дослідженням подвигу активно займався Віктор Позняков, пошуковець із Одещини. Чоловік вирішив будь-що встановити історичну справедливість.

– З перших днів війни Оборін брав активну участь у боротьбі із фашистською авіацією. А згодом здійснив подвиг. Вночі 25 червня 1941 року о третій годині ночі на аеродромі поблизу районного центру Тарутино на Одещині, на якому базувався 146 – й винищувальний авіаполк, оголосили тривогу. Незабаром у густих сумерках над аеродромом вимальовались силуети двох ворожих бомбардувальників "Хенкель-111". Для відбиття нападу злетіли два МіГ-3 і один І-16. По ворожим бомбардувальникам відкрили вогонь зенітні кулемети, що охороняли аеродром. Але бомбардувальники провели бомбардування. Незабаром на фоні неба, куди тягнулись траси зенітних кулеметів, старший лейтенант Оборін помітив ворожий літак. Підійшовши до нього, Костянтин Оборін прицілився і натиснув на гашетки. Затарахкотіли кулемети. Проте після короткої черги, кулемети замовкли. Він перезарядив зброю, але і після цього вистрілів не послідувало. Кулемети відмовили. Тоді, збільшивши оберти і приблизившись до ворога впритул, наш МіГ гвинтом наніс удар по лівому крилу Хе-111. Бомбардувальник почав повільно падати. Під час тарану Оборін сильно вдарився головою, та зумів справитись із керуванням і повернувся на свій аеродром. Він продовжив воювати і збив ще один літак. На жаль, воєнна доля героя виявилась надто короткою. 29 липня1941 року літак Оборіна при посадці в нічний час на аеродромі Харкова скапотував, і льотчик отримав перелом хребта. 18 серпня 1941 року Оборін помер від ран і був кремований. Його прах покоїться на громадському цвинтарі Харкова.

Віктор Позняков розпочав кропітку роботу із пошуку інформації про льотчика, його рідних, його фото, документів, архівних даних… Адже герой загинув від ран, так і не дочекавшись заслуженої нагороди.

– Я займався пошуком родичів, писав багато запитів, – розповідає Віктор Позняков. – Довго встановлював місце захоронення Оборіна, не було його фото. Це зараз просто говорити, коли вже є все – документи, бойові донесення. Усі, хто народився в СРСР, повинні пам'ятати про ту страшну війну, про те, що загинули наші батьки, дідусі. І так хочеться, щоб молодь і майбутні покоління також про це пам'ятали. Приємно, що історія закінчилась тим, що про подвиг Оборіна згадали, і там на небесах, його душа порадіє від того, що він і мільйони інших чоловіків і жінок не даремно пожертвували своїм життям.

Внук льотчика, що таранив німецький бомбардувальник, впевнений – залежність від неба передалась йому у спадок

Діло – за малим

Саме Віктор Позняков добився встановлення пам'ятного знака героїчному льотчику поряд із пам'ятником, встановленим на братській могилі загиблих воїнів. Діло було за "малим" – знайти фінансування. Та де ж його знайти?

– Почали збирати кошти серед небайдужих потомків, – пояснює Віктор, – допомоги від влади було добитись складно. Чиновники періодично, стоячи біля пам'ятників загиблим воїнам, говорять про те, що ніхто не забутий. Та чи так це? Отримуючи відповіді від перших осіб країни, що були схожі одна на одну, хотілось звернутись до Оборіна і запитати: "За що ж ви воювали?". Багато хто каже – таких, як Оборін – мільйони… Я згоден, що таких людей були тисячі, а можливо, і десятки тисяч. Але ж вони були. Вони не думали про те, що здійснюють подвиг, у них просто не було на це часу. Вони захищали себе, своїх рідних і нас.

"Ми і так запізнились"

Віктор пояснює, що герої зовсім не думали, здійснювати героїчні вчинки чи ні, у них на це просто не було часу. Під час тарана легендарний льотчик Оборін розумів, що якщо не він, то його. І, можливо, завдяки старшому лейтенанту Оборіну, сотні, або і тисячі людей залишились не вбитими.

– Ми і так запізнились із увіковіченням героїв років на сорок, як мінімум, – каже Віктор. – Покоління, що відчуло на собі жахи війни, по-іншому ставиться до цих питань. Я знаю це не з чуток, мені доводилось звертатись до цих людей. Вони віддавали значну частину мізерної пенсії, аби допомогти створити пам'ятник і встановити його на братській могилі.

Тема про увіковічення подвигу піднімалась ще у далекому 2001 році. Та з часом про героя вкотре забули.

– У своїх стремліннях до увіковічення подвига героя ми виявились не єдиними, – пояснює пошуковець. – Та і тема про подвиг піднімалась ще більше десяти років тому. У далекому 2001 році пошуковець Олег Камінський опублікував в одеській газеті свою статтю про подвиг льотчика. Ще тоді Одеський обласний гуманітарний центр позашкільної освіти та виховання подавав клопотання про присвоєння Костянтину Оборіну звання "Герой України".

Довгий час кошти на пам'ятник ентузіасти збирали своїми силами. Та в травні минулого року на сесії Тарутинської районної ради було прийняте рішення про виділення 10 тисяч гривень на пам'ятний знак із районного бюджету.

– Після виділення коштів із районного бюджету справа швидко зрушила з місця. – Приїхав архітектор, зробив заміри, фото місцевості. Через три тижні привіз макет пам'ятного знака, і почалась робота. Звісно, все відбувалось не так швидко, як хотілось. Але головне – це результат.

Кого ж таранив?

На цьому можна було б закінчити історію, якби не деякі цікаві дані про німецький бомбардувальник, що його таранив славетний льотчик. Внук Оборіна розповів, що його дідусь таранив не аби кого, а одного із кращих льотчиків 27– ї бойової ескадрильї "Бельке" оберлейтенанта Гельмута Путца.

– Пілотом Хе-111 дійсно виявився Гельмут Путц, – пояснює Костянтин. – Його нагородили двома Залізними хрестами і так званою золотою пряжкою за 150 бойових вильотів, здійснених в небі Франції і Англії. Саме цей бойовий досвід і врятував Путцу життя. Виявилось, що після тарана бомбардувальник не одразу впав. Скинувши аварійно залишок бомб, досвідчений пілот деякий час продовжував летіти. Вибух бомб сприйняли за вибух літака. Та все ж через численні пошкодження Путцу довелось здійснити аварійну посадку. Та тут йому пощастило. Поблизу не виявилось радянських військ, до того ж льотчик зміг повідомити по радіо своїм про аварію. Йому на допомогу прилетіли два Хе-111 із пілотами Краусом і Фендтом. Вони сіли в полі поряд із розбитим літаком і забрали постраждалих. І все ж Путцу не вдалось уникнути радянського полону. Через два роки, 13 червня 1943 року, його разом із екіпажем збили наші зенітники під Козельськом.

P.S.

Займаючись пошуком матеріалів про Оборіна, пошуковці з'ясували наступний факт. Після виконання Оборіним тарана, в полк приїхав кореспондент фронтової газети Сергій Михалков. Він написав про подвиг наступні рядки:

...А если в бою откажет
Оборинский пулемет,
Он сам своей машиной
Стервятника вниз собьет.

Таранит чужую птицу
С черным крестом на крыле,
Сгорит ее оперенье
Внизу на нашей земле.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

ПРОФЕСІЙНИЙ БОКС

BF: “Володимир Кличко повинен битися з Кульовим”

Міжнародна боксерська федерація, чемпіонським поясом якої володіє Володимир Кличко (61-3, 51 До), зобов’язала українця провести обов’язковий захист титулу проти Кубрата Пулєва (20-0, 11 До) з Болгарії.

Після переконливої перемоги нокаутом над Олексієм Леапаі Володимир Кличко озвучив свою наступну мету, яка торкалася об’єднання усіх чемпіонських поясів в суперважкому дивізіоні. Проте тепер, схоже, що наступний бій для Володимира також стане захистом вже існуючого титулу.

Міжнародна боксерська федерація (IBF) ухвалила, що Кличко-молодший повинен провести захист пояса проти непереможеного Кубрата Пулєва. Болгарин став обов’язковим претендентом на звання чемпіона за версією федерації після того, як за очками переміг Тоні Томпсона в серпні минулого року.

Дата прийдешнього поєдинку між Кличком і Кульовим доки ще не призначена, і у сторін традиційно є 30 днів на переговори, після чого будуть оголошені торги за проведення бою.

ФЕХТУВАННЯ

Українські рапіристки – власниці Кубка Європи-2014

Ольга Лелейко, Катерина Ченцова, Олександра Сенюта і Катерина Деордієва стали переможницями командного Кубку Європи, який відбувся на цих вихідних у Бухаресті (Румунія).

У півфіналі українки – збірна команда київської Школи вищої спортивної майстерності, з рахунком 45 : 41 отримали перемогу над хазяйками турніру – збірною командою фехтувального клубу “CSA Steaua” (Бухарест, Румунія), а у фіналі з аналогічним рахунком узяли гору над французженками з клубу “Bourg la Reine”.

Розіграш Командного кубка Європи, на відміну від етапів кубка світу, проводиться між збірними командами європейських клубів з фехтування, а не між національними збірними країн. У Бухаресті за Кубок Європи-2014, проведення якого було відновлене після трирічної перерви, боролися шість клубів з п’яти європейських держав.

ФОРМУЛА-1

Гоночний уїкенд. Прев’ю

Монако – перлина календаря Формули-1. Гонку на березі Середземного моря навіть дивляться люди, які взагалі не цікавляться автоспортом. Світовий бомонд збирається, щоб поспілкуватися, поки найшвидші автомобілі проносяться повз дорогі яхти, казино і готелі. Видовище – тільки для “дуже важливих персон”.

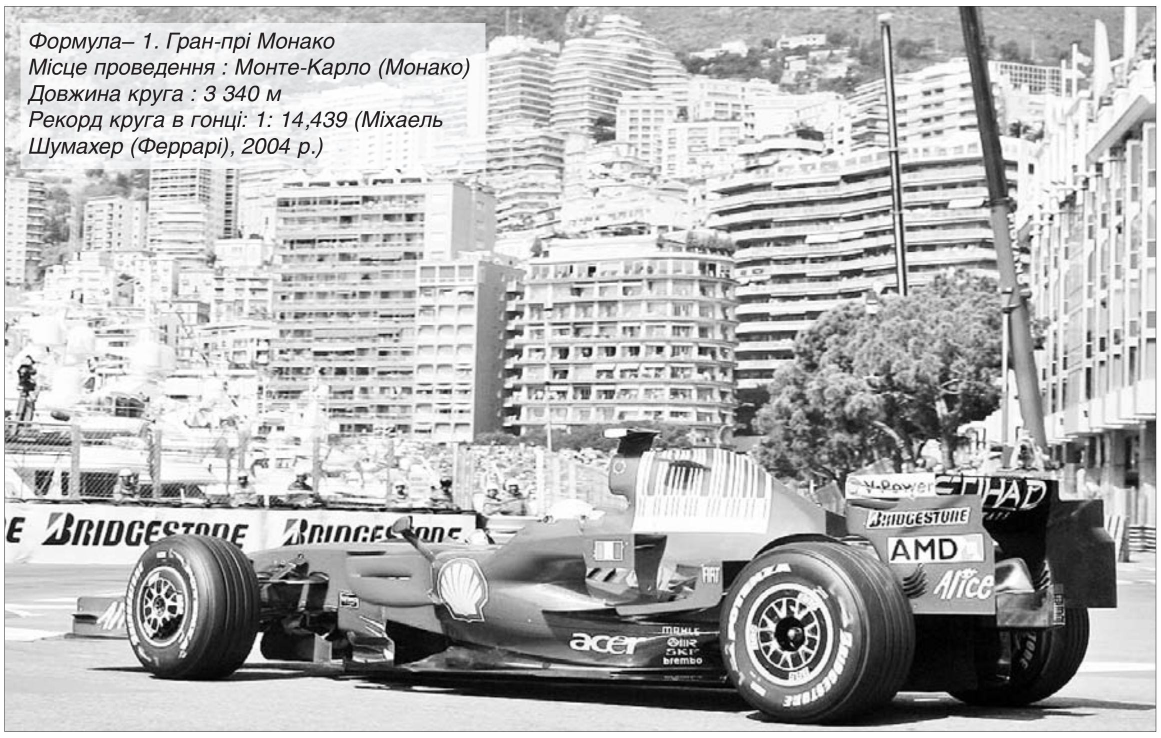
Траса в місті дуже вузька, обганяти на ній наважуються або дуже класні гонщики, або дуже сміливі. Тому, як правило, легендарний Гран-прі часто виходить досить нудним. Але далеко не завжди. У 1996 році в Монако переміг Олів’є Паніс, який стартував на своєму “Лиж’є” з 14-го місця, а до фінішу гонки дісталися всього чотири боліди. Та гонка була однією з кращих, яку тільки можна уявити в маленькому князівстві. Боліди сходили з траси один за іншим через різноманітні проблеми, погода мінялася, а француз показував прекрасний темп на більш ніж скромному боліді. Шумахер, Хілл, Ірвайн, Вільньов, Бергер – ніхто з них не зумів протиставити щось прекрасному пілотажу у виконанні Олівьє. Та перемога залишилася для Паніса єдиною в “великих призах”.

Останні роки гонка не радує калейдоскопічним ходом подій. Стартове місце, як і раніше, грає найважливішу роль в підсумковому результаті. Говорити про розстановку сил напередодні етапу в Монако є сенс. Мерседесам ніде сильно розігнатися, і це шанс для Ред Булла, які отримають поліпшене пальне Total напередодні етапу. Але шанс – це лише у разі успішної кваліфікації.

Дженсон Баттон вважає, що мотори зіграють ключову роль, оскільки траса не дуже вимоглива до аеродинамічних характеристик машини. І попереду повинні опинитися боліди з агрегатами Мерседес. Хоч Макларен до числа фаворитів і не належить, аж надто непоказну форму демонструють підопічні Бульє на декількох останніх етапах.

Минулого року перемогу отримав уродженець князівства Ніко Росберг. Етнічний німець з пелюшок виріс в розкоші цього прекрасного міста, для нього – це рідна земля. Це вдалий момент, щоб перехопити ініціативу у Льюїса Хемілтона і спробувати відіграти важливі очки. Хоч британець зараз і “виглядає просто непереможним”, домашня траса повинна зіграти на руку Росбергу.

Після того легендарного Гран-прі 1996 року усі чекають якщо не повторення, то хоч би чогось подібного. Можливо, саме цього року нас чекає видатний Гран-прі Монако.

Формула– 1. Гран-прі Монако
Місце проведення : Монте-Карло (Монако)
Довжина круга : 3 340 м
Рекорд круга в гонці: 1: 14,439 (Міхаель Шумахер (Феррарі), 2004 р.)

“ЧС-2014”

На Мундіалі – не місце гормонам!

Керманич збірної Мексики Мігель Еррера переконаний, що футболіст, який не витримає місяць без сексу, – непрофесіонал.

“Ні – сексу на чемпіонаті світу 2014 року!” – вирішив наставник збірної.

Тренер ввів жорсткі правила дисципліни і заборонив гравцям займатися коханням на час Мундіалю. Крім того, гравцям заборонено вживати алкогольні напої.

“Якщо футболіст не може протриматися місяць або навіть 20 днів без сексу, то він не може бути професіоналом. Давайте грати на Кубку світу! Ми приїхали не на вечірку!” – заявив головний тренер.

Зазначимо, що мексиканці гратимуть в групі А, де їхніми суперниками будуть Бразилія, Хорватія та Камерун.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Відддруковано у ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”.
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
0432-59-62-26,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@ukr.net

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 16852 Зам. № 142219.
Перший редактор Сергій Свеницький

ФОТОФАКТ

Виховуємо майбутнє покоління авіаторів

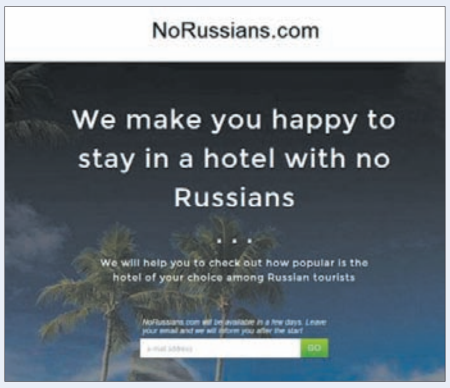

Фото Владислава Дем'яненка. "Крила України".

КЛІЄНТ ЗАВЖДИ ПРАВИЙ

NoRussians перевіряє готелі на "концентрацію" росіян

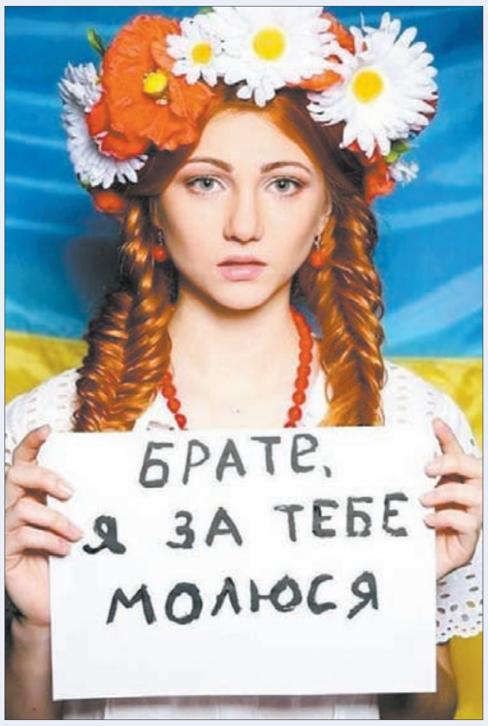
Політична ситуація позначила новий тренд у туристичних вподобаннях українців. Чимало туроператорів вже відзначають неодноразові побажання українських туристів отримати відпочинок за кордоном "без присутності росіян".

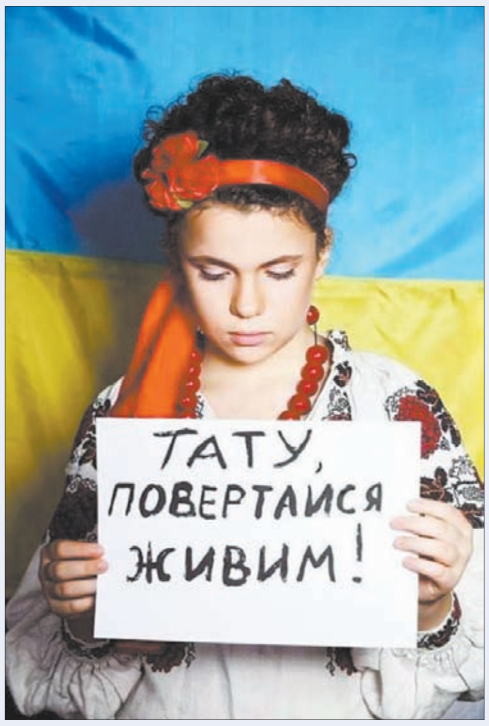

Аби легше було знаходити готелі без росіян, українські айтішники навіть запустили цілий проект – NoRussians.com. Сервіс дає можливість перевірити практично будь-який готель світу, чи багато туди приїжджає відпочивати російських туристів. Кожен готель матиме шкалу концентрації росіян. Від нульового рівня (російські туристи в готелі майже не бувають) – до 10 балів (відпочивають практично лише російські туристи).

Українки підтримують своїх захисників

Красуні-українки звернулися до бійців, які захищають Батьківщину від озброєних російських диверсантів та терористів на Сході держави. Світлини, на яких дівчата звертаються до солдатів, активно ширяться мережею Інтернет і збирають величезну кількість схвальних відгуків.

У Києві приготували рекордний патріотичний торт

У Києві встановили рекорд у номінації "Найдовший в Україні вафельний торт". Довжина торту у вигляді прапора України склала 22 метри.

Над витвором трудились жителі київського району Троєщина. Захід був приурочений 20-й річниці святкування Міжнародного дня сім'ї.

У рамках святкування відбувся благодійний збір одягу, продуктів та інших необхідних речей для сімей зі Слов'янська та Краматорська – міст у Донецькій області, де орудують російські бойовики та проросійсько налаштовані сепаратисти. Атмосфера заходу була дуже дружньою, всі охочі могли поласувати солодким витвором, який символізував прапор України.

АВТОДРОМ

A3 Clubsport Quattro: вартісна іграшка зі спортивним характером

Минулого тижня в рамках проведення щорічного австрійського автофестивалю Wųrthersee-3e, Audi презентувала черговий концепткар – A3 Clubsport Quattro, який цілком імовірно стане прообразом серійного зразка RS3. Про саме спортивний характер концепту в автомобілі говорить усе: сидіння, стилістичне оформлення панелі приладів та центральної консолі і, звичайно ж, екстер'єр та технічна складова.

Під капотом у новинки облаштувався 2,5-літровий п'ятициліндровий турбірований бензиновий агрегат, здатний продукувати 525 к.с. і 600 Нм у діапазоні 2300-6000 об/хв. Розгін до сотні відбувається за 3,6 с, а стрілку спідометра водій зможе "покласти" на позначці у 310 км/год. Співвідношення потужності до ваги складає 2,9 кг/1 к.с.

Така потужність, як для 2,5-літрового мотора, стала реальністю завдяки великій турбіні з тиском до 1,5 бар та модифікованому інтеркулеру. Плюс спеціально спроектовані для максимальної пропускної здатності впускна й випускна системи. Силовий агрегат працює в парі з 7-швидкісним "роботом" S tronic, який передає потужність на всі чотири колеса.

У порівнянні із седаном S3 A3 Clubsport Quattro, кліренс зменшений на 10 мм. На авто встановлені 21-дюймові колеса із шинами 275/25. Чорну решітку радіатора оздоблено алюмінієвою рамкою. Частину елементів переднього бампера виготовили із вуглецевого волокна, що також посилює враження вартісної іграшки. Позаду всі головні елементи виконані в традиціях серійних моделей RS: два овали вихлопних труб і потужний дифузор.

Сергій Клименко. "Крила України".